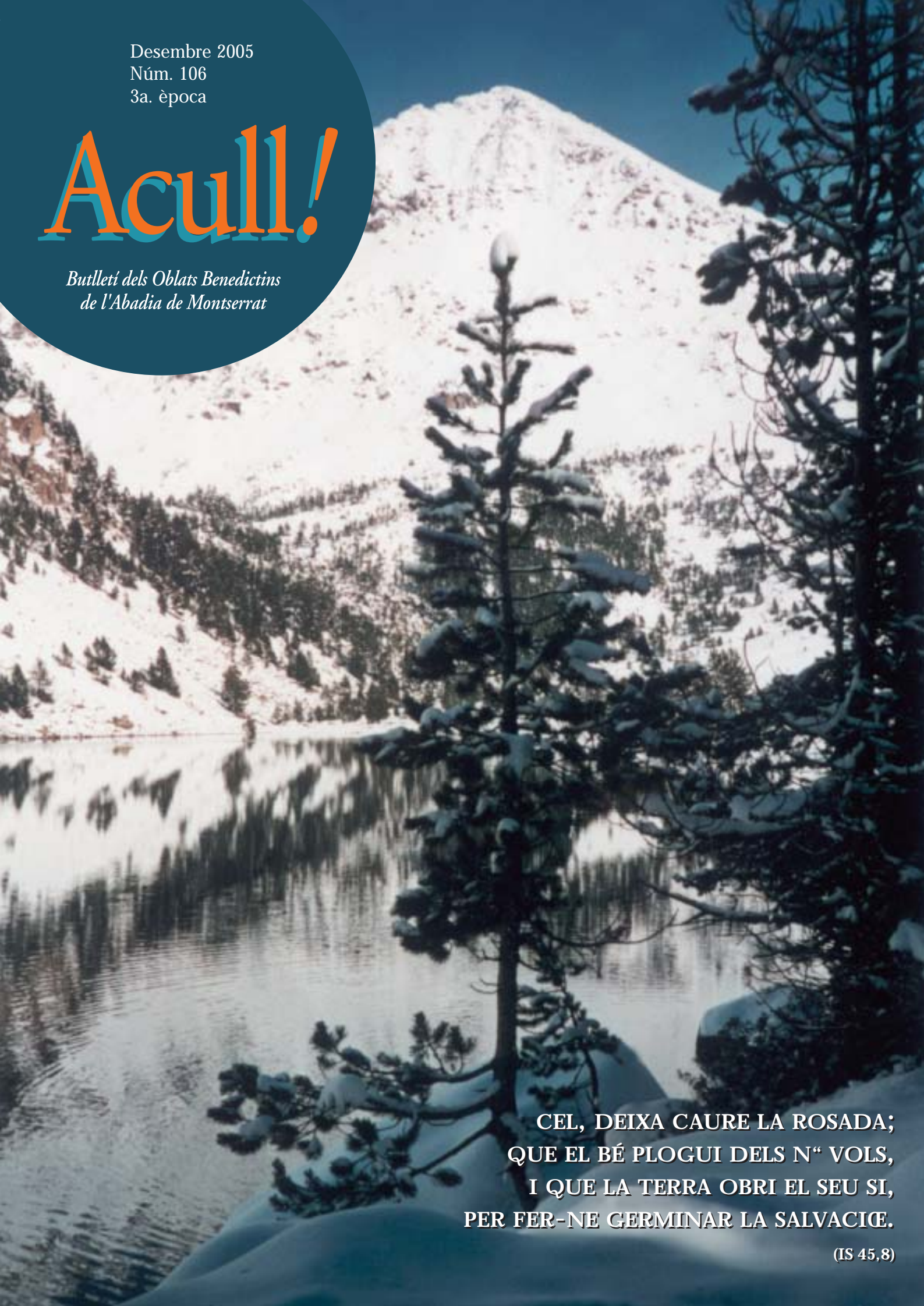

Desembre 2005
Núm. 106
3a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

CEL, DEIXA CAURE LA ROSADA;
QUE EL BÉ PLOGUI DELS N“ VOLS,
I QUE LA TERRA OBRI EL SEU SI,
PER FER-NE GERMINAR LA SALVACIE.

(IS 45,8)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

Desembre 2005
Núm. 106
3a. època

Fotografia de portada:
Esther Flaquer

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

SUMARI

- 3**   **PARAULES DEL PARE ABAT EN LA
DOMÍNICA GAUDETÈ DE 2004**
- 5**   **SERMÓ PER A LA VIGÍLIA DE TOTS SANTS**
Pare Alexandre Olivar
- 7**   **HOMILIA EN LA COMMEMORACIÓ DE TOTS
ELS FIDELS DIFUNTS**
Pare Abat Josep Maria Soler
- 9**   **QUÈ EN FEM, DELS TALENTS REBUTS?**
Pare Damià Roure
- 10**   **LLETANIES DE L'ESPERANÇA**
Maria Àngels Manén i Folch
- 11**   **APROFUNDINT EL MISTERI**
Pare Josep Maria Gassó

SANT BENET I LA SEVA REGLA

- 12**   **LA REGLA DE SANT BENET EN
EL SEU CONTINGUT DOCTRINAL**
Pare Abat Gabriel Maria Brasó

CONGRÉS D'OBLATS

- 14**   **CRÒNICA**
Pare Jordi Castanyer
- 20**   **SALUTACIONS DE BENVINGUDA
I DE COMIAT**
Angela Maria Fiorillo
- 22**   **I QUÈ ÉS LA VIDA ETERNA?**
Pare Jordi Castanyer
- 24**   **DIÀLEG CRISTIÀ-MUSULMÀ:
UNA NECESSITAT D'AVUI**
Kamran Ahmad
- 28**   **HOMILIA EN LA CELEBRACIÓ
DE CLOENDA**
Pare Lorenzo Sena

NOTIFICACIONS

- 30**   **NAIXEMENT**
- 30**   **ELS NOSTRES DIFUNTS**
- 31**   **CALENDARI D'ACTIVITATS**

PARAULES DEL PARE ABAT EN LA DOM NICA GAUDETTE DE 2004

VÓS
MANTENIU LA
MEVA LLÀNTIA
ENCESA,
DÉU MEU!

SALM 17

MONESTIR
VALLBONA
64

La característica dels oblats benedictins és viure ben centrats i ben fonamentats en l'espiritualitat de la Regla de Sant Benet. En el context actual això implica, a més, donar un testimoniatge cristià clar i entenedor.

No oblidem que un monestir, i Montserrat més concretament, és com una ciutat sobre la muntanya, com un llum encès a la vista de tothom. Amb el desig d'il·luminar, doncs, us voldria dir que no és casualitat el que ha passat aquestes darreres setmanes a nivell de crítiques a l'Església, i això ens ha de fer pensar que estem vivint un moment seriós.

Per això és important no cedir al desànim, ni a la crítica sistemàtica i destructiva, tant dels dirigents de la societat com dels de l'Església.

Des de fora ens volen fer creure que els creients estem desfasats, que tenim actituds que són titllades de "medievals i obscurantistes", que estem en vies d'extinció, i coses per l'estil. De tota manera, no oblidem la paraula de Jesús: "Jo seré amb vosaltres fins a la fi del món". Aquesta promesa del Senyor ens ha d'omplir d'esperança i ens ha d'empènyer a buscar maneres i estils de ser cristians en sintonia

amb cada moment de la història.

La fidelitat a l'Església i a l'exemple dels sants continuen tenint valor. No hem de perdre la confiança en l'Església, malgrat les fallades que els seus membres puguin tenir, ja que ella continua essent "experta en humanitat", com va dir Pau VIè. De fet, avui l'Església és l'única instància crítica d'una certa envergadura a nivell global, i si de vegades es mostra poc plaent amb certs plantejaments polítics o socials és perquè creu que estan en joc el concepte de persona (oberta a la transcendència) i els fonaments de la societat: la família, l'educació, el concepte de veritat objectiva. És el que s'està debatent aquests dies darrere la controvèrsia que apareix en els mitjans de comunicació.

Ens cal viure, doncs, amb llibertat, amb serenitat i amb confiança l'opció cristiana.

Recordo el text de la Carta a Diognet, un escrit molt antic, que reflecteix la vida i les actituds dels cristians de la primera hora. Diu que els cristians són com l'ànima del món. Sense distingir-nos massa dels altres per les coses externes, i essent-ne solidaris, vivim uns valors diferents, com ara en l'àmbit de la pau, de l'ètica sexual, de les relacions personals basades en la fidelitat.

Déu es vol servir dels cristians per transformar el món, per obrir les persones a la dimensió transcendent, a la vida espiritual, a Ell. Així, d'altra banda, és com s'ha anat afaiçonant Europa.

Hem de formar-nos bé, ampliant informació, reflexionant, consultant. I també hem

de deixar-nos treballar per l'Esperit Sant per tal de poder fer present el Crist en el món, entre els homes i dones del nostre temps. Això no és missió només dels pastors de l'Església, és comú a tots els batejats, i ho hem de fer nosaltres com una proposta en els nostres ambients.

I com es fa, això? Doncs amb un diàleg constructiu, vivint la unitat en la diversitat (penso que és greu la divisió entre creients, entre les diverses sensibilitats eclesials; recordeu allò de l'evangeli: tot reialme dividit...), amb una actitud d'obertura i de comprensió envers la problemàtica actual –amb respecte a les persones, però amb principis ben fonamentats–, defensant la dignitat humana des del principi de la vida fins a la mort; contribuint a la causa de la justícia, de la solidaritat (les bosses de pobresa i el mal anomenat Tercer Món burxen la nostra consciència cristiana sempre, però més especialment per Nadal), ajudant els

governants a ser sensibles als autèntics problemes de la gent; demanant i treballant per la pau, perquè l'economia sigui més distributiva (és preocupant que els informes econòmics indiquin que hi ha molt pocs rics que posseeixen la major part dels béns i cada vegada hi ha més pobres), no deixant-nos arrossegar pel context hedonista i consumista, mantenint i fent créixer les nostres sanes tradicions i la nostra cultura arrelades en la fe cristiana.

Tot aquest programa hem de mirar de viure'l amb esperit de diàleg i de pau, amb respecte per les altres persones i per les seves idees, a l'estil de Jesús i tal com Sant Benet ens ensenya a la Regla.

Que la Mare de Déu intercedeixi per tots vosaltres, per les vostres famílies i per tots aquells que estimeu. I, ja des d'ara, rebeu en nom propi i en el dels meus germans monjos, el nostre desig sincer d'un bon Nadal. ∞

• Fra Angèlic. Anunciació.

SERMŒ PER A LA VIG LIA DE TOTS SANTS

PEL PARE ALEXANDRE OLIVAR

Avui, al vespre, començarem la celebració de la solemnitat de Tots Sants. Hi celebrarem, a lloança de Déu, d'una manera conjunta, tots els màrtirs i totes les altres persones que, sense haver vessat la sang per Jesucrist, han sobresortit en la virtut d'una manera heroica o extraordinàriament modèlica, i que l'Església ha reconegut com a santes. L'Església, en això, no oblida el

concepte de sant que presenta el Nou Testament: hi és anomenat sant tot aquell qui, pel baptisme, ha mort i ha ressuscitat sacramentalment amb Jesucrist. Aquest morir i ressuscitar amb Jesucrist perdura en tota la vida del cristià, encara que aquest, donada la feblesa de la condició humana, pequi; però si en el fons del seu cor hi ha l'amor de Déu, el pecador pot redreçar-se, treure experiència del pecat, continuar

el camí del perfeccionament espiritual i ser millor que abans, cosa impossible quan en el cor del pecador el mal hi és persistent i acceptat. Així ens consola saber que els sants han tingut les seves febleses: han estat homes com nosaltres, però han sabut aprofitar-se de la gràcia de Déu millor que nosaltres.

Demà celebrarem, doncs, les persones santes, les qui, per ser

• *Judici universal (detall d'un mosaic a Torcello, S. XII - XIII)*

models de perfecció moral, han estat inscrites en el catàleg dels sants, el Martirologi, el qual, naturalment, no conté els milions de persones, la santedat de les quals no ha estat proclamada, ha quedat amagada.

El Martirologi i la litúrgia distribueixen els sants en categories: hi ha els àngels, els màrtirs, els apòstols, els bisbes, els preveres i els clergues, els homes i dones laics, els religiosos, les verges, els doctors de l'Església i altres. Dins d'aquestes categories trobem gent de totes les èpoques i races, de totes les edats i de tots els temperaments, estaments i professions, i veiem que tota la diversitat humana és cridada a la santedat i li és oferta la gràcia de l'Esperit Sant per a arribar-hi.

Més d'un ha constatat que,

malgrat la diversitat, hi ha quelcom que fa que els sants s'assemblin. És natural, perquè el model és un, Jesucrist, i la santedat o la perfecció moral és una. I les virtuts convergeixen en una: la caritat, l'amor a Déu. Cada sant, a causa del seu natural, de l'educació rebuda i de les circumstàncies de la seva vida, pot resplendir d'una manera particular en una virtut concreta. Així parlem de la discreció de sant Benet, de la humilitat de sant Francesc d'Assís, de l'afabilitat d'un sant Francesc de Sales. Són manifestacions d'una santedat única, íntegra. Un és sant quan ho és íntegrament, segons el model de Jesucrist, el qual va dir: Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial (Mt 5,48).

Alguns pregunten: i tots

aquells milions de persones que en el curs de la història, i de la prehistòria, no han conegut la Revelació, i aquells que tampoc no la coneixen avui, queden exclosos del consorci dels sants? Hem de creure que la comunió dels sants comprèn tots els qui han viscut amb un comportament essencialment recte, fins i tot els qui amb una intenció bona, encara que errònia, no han admès la Revelació. Jesucrist se'ls haurà revelat d'una manera o d'una altra. Aquí s'escau recordar les paraules de sant Pau: Que en són d'incomprensibles els judicis de Déu i d'impenetrables els seus camins (Rm 11,33). Els camins vers la santedat són molts, però tots convergeixen en un de sol. Jesucrist va dir: Jo sóc el camí (Jn 14,6). ∞

• *Judici universal (detall d'un mosaic a Torcello, S. XII - XIII)*

HOMILIA EN LA COMMEMORACIÓ DE TOTS ELS FIDELS DIFUNTS*

PEL PARE ABAT JOSEP MARIA SOLER

Avui seràs amb mi al paradís. Ens impressiona, germans i germanes, aquesta frase de Jesús adreçada al criminal que tenia al seu costat penjat també a la creu. No sabem quin era el misteri de la vida anterior d'aquest home. Només sabem que, tal com hem sentit a l'evangeli, va reconèixer les seves culpes i va demanar que Jesús tingués misericòrdia d'ell. Això és tot. El drama de la vida d'aquell que la tradició ha anomenat Dimes es resol en aquesta petició sincera que li va merèixer la promesa del Senyor: avui seràs amb mi al paradís. És la realització plena d'allò que hem cantat en el salm: El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No ens castiga els pecats com mereixeríem, no ens paga com deuria les nostres culpes.

Aquesta generositat de Déu manifestada en Jesucrist ens conforta avui que recordem i preguem per tots els fidels difunts. El Déu compassiu i benigne que en Jesucrist s'ha donat del tot a la humanitat surt a l'encontre de cada home i de cada dona en el moment enigmàtic de la mort. I hi surt amb la mateixa actitud de perdó que va trobar aquell criminal penjat a la creu, quan va adonar-se de la solidaritat màxima que li tenia Jesús. Déu no vol la mort del pecador sinó que es converteixi i visqui. Per això la nostra fe ens porta a creure que, en el moment suprem de la mort, Déu dona la

llum suficient perquè, des de la llibertat més fonda, el moribund reconegui les seves culpes i invoqui l'amor entranyable del nostre Déu. I pugui sentir les paraules consoladores: avui seràs amb mi al paradís.

Si això és així, per què avui oferim l'Eucaristia pels difunts? L'Església, que és mare, es recorda de tots els seus fills difunts. Ho fa per una doble raó. La primera és perquè per arribar a viure per sempre a la presència del Déu vivent, cal no sols el perdó dels pecats sinó una purificació radical de la persona humana. Una purificació que no està al nostre abast de fer; només Déu amb la seva santedat la

pot dur a terme. Per això, tal com feia Judes Macabeu, del qual ens ha parlat la primera lectura, avui preguem i oferim un sacrifici pels difunts. Però ja no és en l'ombra de l'Antic Testament que intuïa la immortalitat de les persones, sinó des de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat. Oferim el sacrifici de la Nova Aliança perquè Déu dugui a terme la purificació en tots aquells germans nostres que la necessiten i així puguin arribar a fruit de la vida per sempre, contemplant el Senyor sense saciar-se'n mai.

La segona raó de la commemoració dels difunts és per recordar les persones estimades que han

deixat ja aquest món. D'aquí, per exemple, la piadosa tradició de la visita als cementiris. Recordar-les és expressar que continuen presents en la nostra memòria i en el nostre afecte. Però com a cristians, el record té una dimensió més profunda. Nosaltres creiem en el valor perenne de l'ésser humà. Per això ja als inicis de l'Església es tractava amb tot respecte el cos i la memòria dels difunts. Els cristians els estimem i els recordem en la comunió dels sants. Des d'aquesta perspectiva, l'amor als qui ja ens han deixat no és pura melangia sinó acte de fe i de gratuïtat agraïda i esperançada. Dintre d'aquest record per les persones estimades que ja han mort, fem memòria avui –monjos, escolans i pelegrins– de tots els nostres familiars i amics traspassats. D'una manera particular, la nostra comunitat recorda els PP. Evangelista Vilanova i Adalbert Franquesa traspassats aquest darrer any. En fem memòria fraterna a l'altar del Senyor perquè els concedeixi de viure en la realitat de la casa del Pare allò que van celebrar anticipadament en els Sants Misteris.

La pregària pels difunts i el seu record amorós ens han de portar a prendre'ns seriosament les paraules de l'apòstol sant Pau que hem sentit a la segona lectura: no podem viure, davant el misteri de la mort i les dificultats de la vida, com els qui no tenen esperança. Tot al contrari, els cristians hauríem de ser portadors d'esperança i de sentit en un món que, per més esforços que fa per viure feliç, es troba impotent davant el mal, les desgràcies naturals, la injustícia i la duresa del cor humà. Portadors d'esperança en un món que, més enllà de la simple resignació, no té una paraula per superar l'absurditat de la mort. La commemoració d'avui no ha de ser per a nosaltres tant un dia de nostàlgia com una afirmació del valor immortal de la

persona humana i de la seva obertura a l'Infinit; un dia que ens porta a esperar, gràcies al triomf pasqual de Jesucrist, la resurrecció definitiva i el trobament amb els qui ja ens han precedit en el camí. Per això els cristians podem mirar cara a cara la mort, sense voler-ne amagar la seriositat ni trivialitzar-ne la vivència. Ens la prenem seriosament amb tota la seva densitat, com ens hi prenem, també, la vida; estimem aquest món i ens comprometem a fer-lo més amable i més just, però sabem que som pelegrins cap a la casa del Pare. I creiem que la mort n'és l'entrada; que ens obre la porta a una realitat nova i inefable. La Paraula que hem proclamat en aquesta celebració ens ajuda a preparar el moment del nostre traspàs i, alhora, ens conforta i ens encoratja davant les dificultats de la vida i davant el sofriment.

I precisament perquè ens conforta davant les dificultats de la vida, no podem callar davant les injustícies i les tergiversacions de la veritat. Aquests darrers dies hem hagut de veure la crispació que han contribuït a crear certs polítics, alguns mitjans de comunicació i fins algun eclesiàstic, pocs certament. La causa, com sabeu, ha estat el projecte d'Estatut aprovat democràticament, i per gran majoria, pel Parlament de Catalunya. És cert que es tracta d'un text que té punts discutibles, i que no és del tot satisfactori des d'una perspectiva humanista de tradició cristiana. Però, per les coses que n'han dit, sembla que molts dels qui n'han parlat no hagin llegit el text sencer del projecte i, en canvi, hagin volgut influir de forma partidista en els ciutadans; en alguns casos, s'ha contribuït a crear intolerància i animadversió. La cosa esdevé més greu quan uns dels principals actors en aquest afer són alguns programes d'una emissora que té com a accionistes la Conferència

Episcopal Espanyola i d'altres institucions religioses; en lloc de crear un clima de diàleg lleial sobre les diverses opinions, totes legítimament defensables, creen un estat d'opinió contrari als principis cristians. Per agreujar la situació, la veu d'alguns pastors –pocs, tal com he dit– ha clamat contra coses que s'atribueixen a l'Estatut i que estan ben lluny del text. No es pot parlar d'amenaça a la unitat dels pobles d'Espanya ni de voluntat positiva per part dels catalans de ser-ne insolidaris a nivell econòmic. En canvi, agraïm el to serè i ponderat de la nota dels bisbes de la conferència episcopal tarraconense sobre el tema. D'altra banda, cal tenir present que el magisteri autèntic i qualificat de l'Església ens diu que és perfectament legítim donar el nom de nació a un poble encara que no tingui Estat i que els ordenaments jurídics que garanteixen el funcionament democràtic dels pobles i els drets dels ciutadans no són un absolut. Tant de bo que el clima tens i agressiu que s'ha creat fora de Catalunya, es pugui superar i tots plegats retrobem l'esperit assenyat, dialogant, constructiu i sanament negociador que es va viure durant la transició per superar les incomprendions i agressivitats del passat i arribar a una convivència que sigui més justa per a tots, bo i respectant els drets històrics dels pobles que formen l'Estat espanyol. Demanem-ho a Jesucrist, el Fill de Déu, rei de la pau i Senyor de tots els pobles.

Que la participació en aquesta eucaristia ens doni forces per ser testimonis de vida i d'esperança més enllà de la mort; per ser ferment d'Evangelí en la nostra societat. Que sigui, també, sufragi per a tots els difunts que ho necessitin. ✠

(*) *Textos llegits en l'Eucaristia: 2Ma 12, 43-46; Sl 102; 1Te 4, 13-18; Lc 23, 33.39-43*

QU... EN FEM, DELS TALENTS REBUTS?*

PEL PARE DAMIÀ ROURE

Ens trobem aquest diumenge amb una d'aquelles pàgines de l'evangelí que quasi tothom recorda per la claredat i la força del seu contingut: la paràbola dels talents. Un home confia als seus administradors diversos talents perquè els gestionin. Cal dir que un talent era una mesura de pes i monetària que permetia avaluar el seu valor en l'equivalent del seu pes en plata o en or. Potser n'haureu vist un exemplar al mateix Museu de Montserrat: és una peça de pedra gris fosca, que pesa uns 30 quilos i que té la forma d'un ànec amb el coll i el cap estirats al llarg del seu cos, com si dormís. Doncs bé, cada un dels personatges de la paràbola de Jesús havia rebut una autèntica fortuna. L'un havia rebut cinc talents, l'altre, dos i, l'altre, un.

Sigui quin sigui el bé rebut, la paràbola que hem escoltat ens deixa assistir a un procés que té un començament i un final. El bon resultat dels primers personatges de la paràbola i el mal resultat del que havia rebut un talent ens indica que, als ulls de Jesús, l'important és la dedicació, les ganes, la generositat dels qui han rebut uns béns, grans o petits, i l'expansió dels

resultats. Amb tot, precisament perquè es tracta d'una paràbola, Jesús no estava pas parlant d'objectius econòmics a aconseguir, sinó d'un treball de creixement, que cal dur a bon terme amb tots els mitjans que ell ens confia en el seu evangeli.

Podríem preguntar-nos de quins talents en especial ens parla Jesús. Són potser els que provenen de la vida natural, d'allò que ens facilita el medi on hem nascut, la civilització, la cultura, o l'ambient on hem crescut? Cert, aquests components configuren una part important del que se'ns demana desplegar. N'hem vist un exemple magnífic en la dona que ens era presentada a la primera lectura, una dona plena d'amor per la vida, que allargava els seus braços als més petits, que obria les seves mans als pobres, que manifestava la seva capacitat d'ajuda i de guiatge. Persones així manifesten que hi ha una harmonia possible en el projecte humà i una capacitat per desplegar formes humanes de fraternitat, basades en els valors de donació i d'estima als altres...

Però preguntem-nos també si aquests valors i talents rebuts no deuen ser també els valors espirituals i humans que Jesús ens proposa en el seu Evangeli. No són potser els valors que Jesús ens descobria en el Sermó de la Muntanya? Les benaurances, per exemple, deixen constància que Jesús impulsa un dinamisme crea-

dor de llibertat, al mateix temps que declara feliços els compassius. Promou en el cor dels homes una cultura de la pau –feliços els pacíficadors– i ens ajuda a valorar el sentit de gratuïtat. També ens fa sentir la responsabilitat de treballar per la justícia i per la solidaritat amb els més necessitats. Fa més feliç donar que rebre, deia Jesús, i també deia que no havia vingut a ser servit, sinó a servir.

Germans, totes aquestes actituds són talents que ens han estat confiats i, com a cristians, és un goig destacar les llavors d'evangeli que Jesús ha sembrat en nosaltres. Posem, doncs, en joc el nostre enginy, la nostra intel·ligència intuïtiva, la nostra imaginació, al servei d'aquests valors que necessitem desplegar. No deixem aparcats ni els talents que Jesús ens confia, ni la capacitat negociadora i creativa que dóna mordent a la vida. Busquem de fer créixer noves formes de solidaritat, basades en els valors d'acolliment i de diàleg.

Justament la Diada de Germanor de les diòcesis catalanes que avui celebrem ens fa sentir solidaris amb les activitats dels nostres bisbats al servei de l'evangeli i dels seus projectes de caire humanitari, tan urgents i necessaris. Que tots, doncs, sapiguem fer-nos costat en el nostre camí, i despleguem d'aquesta manera una comunitat cristiana que entre tots anem construint amb els talents que Déu ens ha donat. ✂

(*) Homília pronunciada a Montserrat el diumenge dia 13 de novembre (Pr 31; Mt 25, 14-30)

LLETANIES DE L'ESPERANÇA

PER MARIA ÀNGELS MANÉN I FOLCH

Una virtut teològica de gran importància en tot temps, i especialment en temps de l'Advent, és la virtut de l'esperança. Per l'Advent esperem i desitgem revivre la vinguda del Déu fet infant allà Betlem i esperem Jesús Ressuscitat que ja és enmig nostre però que ve més i més.

Tanmateix, en aquesta lletania que segueix ací, he intentat especificar altres objectes concrets de la meua esperança cristiana, puats de l'Evangeli, i els quals conflueixen en el desig de la vinguda de Jesucrist als nostres cors. Els lectors poden afegir-hi els seus.

Espero l'amor de Déu
Espero la seva mirada
Espero la seva misericòrdia
Espero el seu perdó
Espero la seva gràcia
Espero el regne de Déu
Espero el retorn de Jesús
Espero l' Eucaristia del diumenge
Espero l' Esperit de Veritat
Espero el cel
Espero la compunció de cor
Espero un esperit magnànim
Espero la humilitat
Espero contra tota esperança
Espero la pau
Espero la germanor universal
Espero la guarició de les meves ferides
Espero la vida
Espero la mort
Espero la paciència
Espero la fe
Us espero a Vós, Font de tot bé
Espero una Església desposseïda
Espero una Església dialogant
Espero una Església, esposa de Jesús, enamorada
Espero una Església sense poder
Espero una Església sofrint

Espero una Església anònima
Espero, amb les mans obertes, la virtut de l'esperança
Espero veure el vostre Rostre
Espero el do de la pregària
Espero saber resar un dia el Parenostre
Espero cada matí el sol i la llum
Espero aixecar-me després de caure
Espero l'alegria
Espero una Església catalana
Espero que el gra de blat creixi
Espero que els infants lloïn Déu
Espero que el Nom de Déu sigui conegut i respectat arreu
Espero trobar la dracma perduda
Espero l'aigua
Espero la set
Espero l'amic
Espero la justícia
Espero no trencar el vas de terrissa on porto la gràcia de Déu
Espero estimar els enemics
Espero la quietud
Espero el repòs etern
Espero el silenci
Espero no tenir enveja ni orgull
Espero que la meua mà dreta ignori el que fa l'esquerra
Espero tornar bé per mal
Espero esdevenir petit
Espero no desconfiar mai de la misericòrdia de Déu.

APROFUNDINT EL MISTERI*

PEL PARE JOSEP MARIA GASSÓ

• Betlem, lloc del naixement de Jesús.

Nadal és un misteri, i és a la vegada un fet històric que marca una bella fita de progrés, de plenitud, de joia i de pau. Déu, per un acte inefable d'amor etern, ve al món, i aquell qui és Déu immutable, incompreensible i incommensurable es fa petit, assequible, reduït dins el si d'una Verge, primer; i, encara més, després, es fa carn, mengívol, per incorporar-se realment als qui el volen, que l'esperen i als qui reconeixen que ell és el Salvador del món, el Pa baixat del cel, que ve a donar esperança i joia de salvació.

Nadal ens marca una etapa definitiva de la història, tanca l'Antic testament, i n'inaugura una altra de la qual es fa centre directe, el Nou testament, que en podem dir, el del Déu amb nosaltres, que s'abaixà perquè nosaltres ens enlairem, participant de la vida de Déu, disposats a realitzar aquell intercanvi gloriós, com un místic connubi entre Déu i l'ànima redimida.

Nadal, misteri d'amor, és també un misteri de caritat i de reconciliació: Déu baixa a la terra per alleugerir les nostres penes, perdonar els pecats, guarir els malalts de cos i d'ànima, infondre arreu el veritable sentit de la vida, que és la joia de donar, la joia d'estimar, de manera que, com més ens haurem estimat en aquest immens cor de Déu, més podrem posseir la joia de trobar-nos, de sentir com una mateixa saba vital flueix per les nostres venes i ens agermana i ens aglutina en un mateix ideal de caritat i de vida perdurable.

Nadal és la festa de la llar, és la festa familiar, i per tant també la festa dels qui vivim agermanats i dels qui ens trobem units per un mateix ideal d'esperit i de gràcia. Per a nosaltres la llar és l'Església, i per tant tot allò que ens proporciona un lloc adient de convivència, de treball, de comunió, de perfeccionament i de salvació.

Nadal és la festa de la joia, de

l'expansionament i del perdó. Hem de fer un esforç reconciliador per apartar de nosaltres tot allò que voluntàriament ens pot desunir amb algú.

Nadal és, encara, la festa de la intimitat i de l'adoració. Ens trobem a la menjadora de Betlem, tots els volem viure del Pa eucarístic, d'aquest Pa que és fet de molts grans de blat que, molts i pastats, formen una sola massa compacta d'unitat i de vida, per la gràcia transsubstanciadora de l'Esperit i de la Paraula, i que ens converteix en veritables adoradors en esperit i en veritat d'aquell Déu que nasqué de la Verge Maria, humil i pobre, i que ens atreu mútuament i unànimement en un sentit d'eterna dilecció.

Nadal és la festa de la gran realitat, ha d'ésser la festa de la joia desbordant, palpable i assumida, que ens farà generosos, realistes i responsables d'eficàcia caritativa envers els nostres germans.

Nadal ha de ser viscut com una disposició col·lectiva de joia i de renovació, de felicitat i d'esperança, d'història i de convicció. Crist ha nascut. Ell és el qui transforma el món, l'animador d'una nova era. Cal que tots convergim en ell per retrobar-nos en una autèntica disponibilitat de conversió, d'amor i de servei. ∞

(*) Per a evocar el misteri nadalenc recuperem enguany aquest article que el pare Josep Maria Gassó, poc abans de deixar de ser consiliari dels oblats, publicà a l'antic Butlletí *Via Vitae* el desembre del 1974.

LA REGLA DE SANT BENET EN EL SEU CONTINGUT DOCTRINAL*

PEL PARE ABAT GABRIEL MARIA BRASÓ

Després d'haver traduït al català la Bíblia i el Missal, els monjos de Montserrat havíem de prestar aquest altre servei al nostre poble: donar-li una nova versió de la Regla de Sant Benet, ja que l'anterior edició temps ha que era esgotada. La sagrada Escriptura, la litúrgia i la Regla són les tres fonts literàries que de sempre, amb alternances relatives de major o menor intensitat, han alimentat l'espiritualitat dels monjos benedictins. Per això les estimem tant. Per això sentim el deure i la necessitat de posar-les a l'abast d'aquells a qui d'una manera especial ens devem.

La Regla de sant Benet, avui sobretot, necessita uns mots de

presentació.

No em refereixo pas a una presentació apologètica, que posés en relleu la influència santificadora i fins civilitzadora que ha exercit durant més de catorze segles en l'Església i en el món occidental.

Tampoc no he de fer una introducció de crítica literària o històrica. Tot i que la present versió catalana ha estat precedida d'una acurada elaboració del text crític llatí.

Crec que convé de presentar la Regla de sant Benet en el seu contingut doctrinal, en tant que s'orienta a estructurar una espiritualitat, és a dir, una manera concreta de viure l'Evangeli en seguiment de Crist.

Avui es fa difícil de llegir la Regla, i, encara més, de copsar la riquesa espiritual que s'hi conté, si no es té en compte l'estil literari amb què se'ns presenta o si, al contrari, s'hi dóna massa importància. Llavors es corre el risc, o que no ens digui res a causa d'un estil a què no estem avesats, o que ens escandalitzi fent-nos topar amb fórmules concretes que corresponen a una mentalitat i a una civilització ja depassades. En un cas i en l'altre ens hauríem defraudat per no haver sabut arribar a fons.

Sant Benet escrivia dintre del segle VI. S'adreçava a homes del seu temps, per tal d'orientar-los en la recerca de la perfecció cristiana i per tal d'estructurar-los un

estil de vida comuna que els ajudés a assolir aquella perfecció.

D'ençà d'aleshores les coses han canviat molt: la manera de pensar, la manera d'expressar-nos, la manera de viure, les relacions socials. Per això en la Regla de sant Benet hi ha normes i prescripcions que ens poden sobtar, que poden semblar incomprendibles o inaccessibles als homes del segle XX. Però tot això no és més que el vestit o l'escorça de la Regla. És allò que en tot ésser vivent s'envelleix i passa amb el temps.

Però hi ha una cosa que no passa, que manté sempre la seva frescor, la seva fecunditat vital: l'esperit. L'esperit, que té vida i dóna vida. Però, que no la dóna sinó per mitjà d'una lletra, encara que aquesta lletra, com succeeix amb el cos, s'hagi anat envellint. Vell o jove, el cos sempre és vehicle necessari per a poder comunicar-nos en l'esperit.

Copsar aquest esperit, a través de la lletra que li dóna forma i expressió, hauria de ser la tasca de tothom que vulgui fer de la Regla de sant Benet objecte de lectura o bé, encara més, norma de vida cristiana. Llavors es comprèn la perenne actualitat de la Regla, com ho han proclamat els darrers Pares. Fins i tot per als nostres temps. I, potser, com mai per als nostres temps. Perquè el camí que sant Benet fa seguir als seus monjos per a portar-los a Crist té unes característiques que corresponen

plenament a les aspiracions pròpies del nostre temps.

Sant Benet ens dóna, com avui es desitja, una espiritualitat eminentment cristocèntrica. El Crist n'és el centre i el terme (vegeu-ho en el pròleg, i caps. 7, 36, 53, 58, 63, 72). L'amor de Crist és la força que ens ha d'impulsar i la raó que ens ha de moure (pròleg, 4, 5, 7).

Les formes de la nostra relació amb Déu són aquelles que avui justament més s'aprecien: la sagrada Escriptura i la litúrgia. Un contacte personal, assidu, freqüent, llarg, reposat amb els textos que ens parlen de Déu i pels quals Déu se'ns comunica (8, 48, 49), i una dedicació personal a Déu –la veritable i autèntica devoció– en el culte diví, la litúrgia (8-20, 43, 50, 58), com una resposta d'amor i de lloança. I com a fet comunitari, que màximament constitueix la comunitat monàstica en poble de Déu, en família cristiana.

I aquest és un altre aspecte ben actual de l'espiritualitat benedictina. El sentit de família fonamentat en l'amor sincer (2, 27, 72), que desfà diferències i crea respecte, unitat i igualtat (2, 34, 60, 63), que es tradueix en col·laboració, en servei, en diàleg (2, 3, 21, 31, 35, 36, 64). Malgrat tot, en una família sempre hi ha diferències de temperament que sovint originen dificultats d'entesa i de tracte. Encara potser més en la família monàstica, on hi ha més diversitat de procedències, d'edats, de formació. La virtut del monjo no arribarà mai a fer desaparèixer aquestes dificultats, que es trobaran sempre allà on hi hagi homes; però s'hi ha de comportar tal com exigeix un veritable amor cristià (72). Aquesta serà precisament la primera font de virtut per al monjo. Per això sant Benet vol assegurar-la amb un vot, el d'estabilitat (58), que exclou la tan fàcil temptació d'evasió que sovint s'encobreix amb formes falagueres i que sempre porta a l'egoisme i a

la superficialitat.

Sant Benet té un concepte del treball que fonamentalment no difereix pas del que podem tenir avui. Un treball productiu, responsable, de col·laboració, amb utilitat social. En fa també la base de la pobresa monàstica. Avui tenim sobre la pobresa conceptes divergents i que fins poden semblar contradictoris. D'una banda, influenciats per altres espiritualitats i per la presa de consciència de la misèria i de la fam al món, donem com a equivalents pobresa i no-possessió. Així, proclamem la necessitat d'una Església pobra. Però, per altra banda, veiem la necessitat de mitjans de producció que permetin d'assolir la promoció dels homes i de la civilització. En aquest sentit, pobresa és utilització, sense usura, dels propis valors i dels mitjans econòmics al servei dels nostres germans. Sant Benet sap combinar aquests dos aspectes de la pobresa, tant de cara al monjo com respecte al monestir: en la pobresa individual farà prevaler el deseiximent material (33, 54, 55, 58, 59), en la pobresa col·lectiva donarà la preferència a la utilitat social i al servei (31, 35, 48, 57, 66).

El respecte a la persona (2, 3, 27, 28, 48), el seny i la moderació (2, 3, 31, 35, 37, 39-41, 53, 55, 64, 66), que són sempre garantia de justícia de cara als altres i de sinceritat en el propi obrar, es remarquen fàcilment en la Regla de sant Benet. L'acolliment i l'hospitalitat, l'obertura material, espiritual, ecumènica a tots els homes, continuen essent, avui com sempre, característiques dels monestirs benedictins (42, 53, 56, 66).

Hi ha un aspecte molt important de l'espiritualitat benedictina que avui convé de remarcar més fortament, com un reclam a un aspecte de la doctrina evangèlica que som més propensos a descuidar. És la doctrina sobre la humili-

tat i l'obediència. Dos elements fonamentals en la Regla de sant Benet (pròl.; 2, 3, 5, 7, 58, 62, 71). Encara que pugui semblar paradoxal, són els que asseguren la més ferma personalitat del monjo. Això, avui sobretot, costa d'entendre-ho. Però és així. Com una garantia d'estar en la veritat i en la justícia i de saber actuar lliurement la voluntat per damunt de tot egoisme i de tota passió. Com un reconeixement pràctic de la nostra condició de pecadors, del misteri de la inserció de Déu en les nostres vides, de la necessitat de participar personalment en el misteri de la creu de Crist. Sobretot en atenció a aquests punts, podríem afirmar que la Regla de sant Benet conté un missatge profètic per als homes d'avui.

Tot aquest conjunt de normes de vida humana i cristiana, quan són viscudes sincerament, dóna com a resultat un equilibri psíquic i moral, una profunditat de visió, una elevació de motivacions, una joia d'esperit, que es resumeixen en la PAU. La pau benedictina. La pau que Jesucrist ens augurava i ens deixava com el seu do suprem en aquest món. Aquella pau que està per damunt de tot el que podem pensar (Fl 4, 7) i que sant Benet vol procurar-nos en centrar la nostra vida en el Crist, bo i seguint el guiatge de l'Evangeli (pròleg).

Com a colofó, resta per dir que aquesta versió ha estat diligentment preparada per diversos monjos, com un treball d'equip, per tal d'oferir-lo filialment al P. Abat Aureli en ocasió del vint-i-cinquè aniversari de la seva benedicció abacial. ∞

(*) *Recuperem íntegrament el text de presentació que l'abat Gabriel va escriure per a l'edició de la Regla que Montserrat edità el 1966; ell mateix, al final, ja esmenta l'ocasió que la motivà. Signà aquest text a Subiaco, a la Santa Cova, en la Festa de sant Benet, el 21 de març d'aquell any.*

CR—NICA

PEL PARE JORDI CASTANYER

Concretament del 19 al 25 de setembre d'enguany s'ha celebrat a Roma el I Congrés Mundial d'Oblats Benedictins. Diem a Roma però, de fet, ha tingut lloc ben bé als afores, just al final de la Via della Pisana, pràcticament a mig camí entre el Vaticà i l'aeroport de Fiumicino. La seu del Congrés era el Salesianum, un complex enorme d'edificis envoltats de natura i absolutament preparats tant per a grups reduïts com per a congressos amb un gran nombre de participants. De Montserrat hi assistirem en Ramon Borrell amb la seva esposa, la Maria Rosa, i jo mateix, que ara em dispo a fer-vos-en una crònica força detallada. En aquest mateix número de *l'Acull!*, i a continuació d'aquestes pàgines, trobareu ja alguns textos del Congrés; esperem poder-los anar publicant tots, o quasi tots, en números successius, per bé que no ho farem pas per l'ordre en què foren pronunciats.

El Congrés havia estat preparat i convocat d'ençà de molt temps. Fa uns tres anys que l'abat Primat, Notker Wolf, n'encomanà la preparació al Consell directiu dels oblats italians. Aquest Consell i la Comissió organitzadora que es creà ben aviat, dirigida pel P. Luigi Bertocchi, n'assumiren tots els aspectes, tant de contingut com de gestió; podem subratllar de seguida que assoliren en tots els camps un llistó altíssim. Un any i mig abans del

Congrés ja es posaren en contacte amb tots els monestirs de la Confederació benedictina per tal d'elaborar un elenc complet dels oblats/es d'arreu del món i per comunicar ja els detalls principals del Congrés, en el qual el nombre d'assistents quedava limitat a 300 persones, distribuïdes d'acord amb el nombre d'oblats que hi ha a cada país. Una pàgina web creada expressament anava donant informacions dels preparatius com també molt puntualment durant el Congrés mateix.

Latènica, que anava recurrent les ponències i les reflexions dels diversos grups, havia estat molt pensada. Serà bo d'exposar-la tal com ho féu la Comissió mateixa. El fil conductor fou la "Comunió", comunió amb Déu i comunió amb el món, amb el desig de proposar als oblats una síntesi de la vida cristiana des del punt de vista de la Regla de sant

Benet; síntesi del tot necessària si tenim en compte que cadascú es veu empès a dividir la pròpia vida en molt diversos àmbits: família, treball, oblats, parròquia, amistats, esplai... Cadascun dels tres dies més intensos del Congrés seria, doncs, dedicat a cadascun d'aquests punts:

1. La comunió amb els monjos i amb els oblats (comunió=*koïno-nià*).

El descobriment del "tu" i del "nosaltres", és a dir les relacions interpersonals, foren iniciats, a molts nivells començant pel familiar, molt abans de l'oblació, però al monestir i al seu entorn l'oblat pot aprendre i practicar les realacions humanes a l'estil cristià i evangèlic que tant subratlla la Regla benedictina. Aquest text de la carta als Efesis: "Llanceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist" (4,31-32), i aquest altre de la Regla: "Que s'avancin a honorar-se els uns als altres; que se suportin amb una gran paciència les seves febleses, tant físiques com morals" (72,4-5) poden ajudar-nos a comprendre el que vol dir ajudar el "tu", és a dir l'altre, el proïsme. La formació en la comunió s'alimenta amb la participació en l'Eucaristia i en la Litúrgia de les Hores que són el centre de l'existència de l'oblat. Per mitjà d'aquesta preparació l'oblat tindrà la possibilitat d'o-

brir-se a les dues realitats de la seva vida: el trobament amb Déu-Trinitat i el trobament amb el Món on testimoniarà la qualitat de la relació fraterna com una prolongació de la comunitat monàstica.

2. La comunió amb Déu-Trinitat (contemplació). Una imatge clàssica de l'itineari espiritual és l'ascensió a la Muntanya Santa. El camí que ens condueix al cim és la Lectio divina, és a dir la "masticació" de la Paraula a fi que pugui anar esdevenint part de nosaltres mateixos. La Lectio es veurà molt ajudada gràcies a una atmosfera de silenci i a una actitud d'abandó (obediència RB 5; humilitat RB 7) i així serà possible de fer lloc a Déu en el nostre cor. Tot això ens ajudarà a arribar, amb la gràcia de Déu, a aquell cim de la vida espiritual que sant Benet descriu així: "Que no anteposin res absolutament al Crist" (72,11).

3. La comunió amb el Món (missió). El trobament amb Déu com a Pare fa descobrir la paternitat universal, ja que l'amor que hem descobert amb la meditació sobre l'Evangeli i la Regla no el reservem únicament als monjos i als oblats sinó que volem portar-lo més enllà del monestir en la construcció del Regne de Déu. En primer lloc volem dur-lo a aquells que tenim més a prop, els familiars, els companys de treball, els amics, els germans i germanes amb qui ens trobem a les nostres parròquies. Tots ells són els primers destinataris de la nostra "missió quotidiana". Però el nostre horitzó no acaba aquí. Fent nostra la invitació de Jesús ens cal anar més enllà de les nostres fronteres, fins potser sense sortir del nostre barri, per a apropar-nos ben de cor als altres que aparentment estan lluny a causa de llur

nació, idioma, religió o cultura. Per a esdevenir "ciudadà del món" i "germà universal" (Charles de Foucauld) cal assemblejar-se cada dia més a Jesús, el qual va vèncer les barreres de la cultura d'aleshores (paràbola del bon samarità, Lc 10,25-37, i diàleg amb la samaritana, Jn 4,1-42). Per això també reflexionarem sobre el diàleg interreligiós, conscients de la importància fonamental que té per a la construcció de la pau. I, encara, sobre la justícia i el tracte que cal donar a la natura bo i recordant que, com hi insistia Joan Pau II, "no hi ha pau sense justícia i no hi ha justícia sense perdó".

El Congrés fou una **experiència d'eclesialitat** universal. És veritat que tots els participants teníem un comú denominador molt clar i molt sòlid: la vinculació estretíssima a sant Benet i a la seva Regla, a tot el món benedictí, cosa que es feia evident de manera contínua i ben especialment amb la presidència quasi permanent del nostre abat Primat, el caràcter senzill, càlid i profund del qual fou valorat per tothom ja des dels seus mots d'inauguració del Congrés. Però és igualment cert que la varietat d'idiomes, de races, de cultures, era impressionant; reflectia prou bé la varietat que hi ha de fet entre els oblats benedictins arreu del món i que correspon, és clar, a la varietat geogràfica i cultural dels monestirs. Donem-ne alguna xifra. El nombre total d'oblats s'apropa molt als 25.000, dels quals més de la meitat són al continent americà (Estats Units 10574, Brasil 857, Canadà 649, Mèxic 345, etc.), uns 8.600 a Europa (França 2322, Regne Unit 1424, Alemanya 1394, Itàlia 1381, etc.), uns 1400 a l'Àsia (Corea 613, Filipines 518, Japó 146, etc.), més de 800 a l'Àfrica (Nigèria 470, Tanzània

100, Togo 80, etc.) i 600 a Oceania (Austràlia 585 i Nova Zelanda 15). Els oblats som presents en una cinquantena de països, la majoria dels quals eren representats al Congrés (al nombre total d'assistents cal comptar-n'hi una trentena entre monjos i monges). Era habitual, sobretot en l'Eucaristia i en actes un xic solemnes, veure aquelles indumentàries a què no estem gens avesats els qui hi érem en més gran nombre, és a dir, els americans i els europeus. Pel que fa a idiomes el nombre superava força el de països (sense anar més lluny, de l'estat espanyol érem 5 però amb dos idiomes; però és que de Nigèria eren 9 oblats amb 4 idiomes materns diferents!); al Congrés hi havia 5 idiomes oficials (anglès, italià, francès, alemany i castellà) amb cadascun dels quals se solien fer tots els avisos, es podien seguir totes les conferències (traducció simultània) i s'anaren fent, ara amb una ara amb una altra, totes les celebracions litúrgiques (Eucaristia, Laudes i Vespres), en les quals, però, s'anaren introduint molts altres idiomes en alguns cants i en les pregàries.

El Congrés s'inicià el **dilluns dia 19** a les 5 de la tarda amb la pregària de Vespres i els parlaments de benvinguda. Nosaltres tres havíem arribat a Roma força de matí i, gràcies a la bona organització, a quarts d'11 ja érem al Salesianum, seu del Congrés. Allí ens quedàrem, començàrem a situar-nos al lloc i a fer les primeres coneixences, entre les quals els caps més visibles de l'organització, el pare Luigi Bertocchi i l'oblat Giorgio Marte, i els dos oblats espanyols, l'un de Leyre i l'altre del Valle, amb qui compartírem al llarg del Congrés diverses estones i animades converses.

Presidí les Vespres, en italià, el primer cerimonier pontifici, Piero Marini, oblat per cert de l'abadia de San Giorgio (Venècia). Després, en processó, tot portant ben enlairada la Bíblia i tot cantant *Ubi caritas est vera, Deus ibi est* ("On hi ha veritable amor allí hi ha Déu"), que era l'himne del Congrés i que cantaríem cada dia a Laudes, ens traslladàrem a l'aula magna on en un gran i molt digne faristol fou "entronitzada" la Paraula. La coordinadora nacional dels oblats italians, Angela Maria Fiorillo, fou la primera a adreçar-nos la paraula i a donar-nos la benvinguda a Roma i al Congrés (vegeu-ne el parlament a la pàgina 20). A continuació fou l'abat Primat qui prengué la paraula, no únicament per donar-nos també la benvinguda sinó sobretot per a animar-nos a viure l'evangeli enmig del món d'acord amb els principals trets de l'espiritualitat benedictina, trets de fons que són viscuts en un gran nombre d'estils diferents tal com ell té ocasió d'adonar-se tot visitant els monestirs d'arreu del món. I ens digué un seu somni: que cada monestir, i també per mitjà dels oblats que hi estan adherits, sigui com un sol que irradia llum sobre el nostre món, ben integrats a cada llengua i a

cada cultura.

Dimarts, dimecres i dijous foren els dies forts del Congrés pel que fa a les ponències i a la reflexió que anàvem fent per grups lingüístics. Nosaltres tres assistíem a l'únic grup que hi havia de parla castellana, per bé que hi dominaven els brasilers, la majoria dels quals comprenien força bé el castellà; únicament en anglès i en italià hi havia més d'un grup de reflexió. L'ordre i l'horari d'aquests tres dies fou pràcticament el mateix: esmorzar, laudes, ponència (a vegades amb dues conferències), pausa, eucaristia, dinar, temps lliure, ponència, intervencions lliures a la mateixa aula general pel que fa a les conferències de tot el dia, pausa, reflexió per grups (ajudada per un breu qüestionari), vespres, sopar i estona lliure, la qual alguns teníem ben ocupada fins tard per redactar el resum de la reflexió feta en els grups o per a assistir en alguna altra reunió. Repassem ara el programa i les singularitats de cada dia. De les ponències no en diré gaire res més que el títol perquè les anirem publicant, com ja he dit, en números successius d'aquest nostre Butlletí.

Dimarts dia 20. Presidí les Laudes, en anglès, el pare Clemens In, monjo coreà. Cal dir,

i això ja serveix per a cada dia, que tots els congressistes teníem un llibre per a cada Hora i un tercer per a les Eucaristies en els diversos idiomes en què es feia; a part dels cinc idiomes oficials va haver-hi un dia que les Laudes i les Vespres van ser fetes, llevat de la lectura breu i de les pregàries, en llatí. Les dues conferències del matí, com si es tractés d'una única ponència, van anar a càrrec del pare Alcuin Nyirenda, antic abat d'un monestir de Tanzània, i de la senyora Françoise Melard, oblata de l'abadia Paix-Notre-Dame de Lieja i coordinadora dels oblats de Bèlgica i de Luxemburg. Els títols eren, respectivament, "El monestir, escola de l'oblat" i "El monestir, escola de comunió". Entre tots dos van subratllar allò que el monestir pot oferir a l'oblat en correspondència a allò que l'oblat n'espera, i insistiren en el fet que, enmig del món, l'oblat, com formant part de la família benedictina, ha de ser com una prolongació, com un llevat, de tot allò que els monjos miren de viure i de transmetre del monestir estant. L'Eucaristia, avui en castellà, fou presidida pel bisbe Franc Rodé, prefecte de la Congregació per als Instituts de vida consagrada i la Societat de vida apostòlica. És hongarès però parla el castellà molt correctament i amb gran fluïdesa. Com que havia de ser fora fins avui mateix al matí, el pare Bertocchi em va demanar si, en el cas que el bisbe no pogués arribar, podria jo mateix presidir l'Eucaristia i fer l'homilia; la vaig preparar –i la podeu llegir a la pàgina 22)– però no calgué fer-la perquè monsenyor Rodé va arribar a temps i la improvisà sobre l'apostolat en general bo i insistint diverses vegades en la necessitat d'arrelar-lo més i més en la "doctrina catòlica" d'acord amb el

nou “Catecisme catòlic”..., cosa que ens sorprengué desagradablement a diversos per la manca de delicadesa envers els anglicans i els ortodoxos que hi havia també al Congrés, cosa que tanmateix el bisbe probablement ignorava. Com que aquest dia era la festa de sant Andreu Kim i els seus companys, màrtirs coreans, presentaren les ofrenes dos oblats de Corea vestits de gala, els quals també cantaren en un altre moment. La ponència de la tarda, “L’espiritualitat i la contemplació en la vida de l’oblat: un enfocament cristià ortodox”, la pronunciació Vsevolod Borzakosky, arxidica ortodox del patriarcat de Moscou. Ens parlà sobretot de la pregària interior, fonamental en tota vida que desitgi ser espiritual, amb diverses referències a Serafi de Sarov, Gregori Palamàs, Joan Climac, com també a l’hesicasmè, i es detingué a comentar l’anomenada “pregària de Jesús” o “pregària del cor”: *Senyor, Jesucrist, Fill de Déu, tingues pietat de mi, pecador, tan comuna en l’espiritualitat ortodoxa*. Avui les Vespres, sempre iniciades amb l’himne *Veni, creátor Spiritus*, foren en alemany i les presidí l’abat Notker Wolf, el Primat de la Confederació benedictina.

Dimecres dia 21. Presidí les Laudes el pare Agostino Nuvoli, en italià (les antífoes, tant a Laudes com a Vespres, sempre eren cantades en llatí; els salms i el càntic, en l’idioma que fos, els recitàvem amb la salmòdia gregoriana). Avui la ponència del matí anà a càrrec del matrimoni florentí Maria i Paolo Aminti, oblats vinculadíssims a la branca benedictina de la Camaldula. Entre tots dos anaren desenvolupant, servint-se sobretot de diapositives amb escenes artístiques aquest tema: “La comunió en la vida de

família”. De la lectura que anaven fent d’unes poques imatges bíbliques, d’una manera força espiritual, n’anaven traient conclusions molt vàlides i suggeridores, sobretot de cara als qui viuen en família. Fou el bisbe Stanislaw Rylko, president del Consell pontifici per als laics, qui ens presidí avui l’Eucaristia, en anglès. Unes oblats asiàtiques, amb vestits autòctons elegantíssims, feren a l’ofertori una dansa molt bella d’ofrena de la llum. Que em sigui permès expressar aquí un sentiment personal: aquest dia, festa de l’apòstol Mateu, feia trenta anys que un servidor era ordenat prevere a Montserrat, i en vaig donar ben especialment gràcies a Déu. A la tarda ens parlà de “La comunió en el lloc de treball” Norvene Vest, episcopaliana, oblata d’un monestir de Califòrnia. Persona preparadíssima, amb diversos estudis publicats sobre la Regla de sant Benet, posà l’accent sobretot en la vivència com a laica dels trets principals de la Regla i del carisma benedictí: lectio, ofici diví, primacia de Jesucrist en la nostra vida laboral enmig del món, sentit comunitari, profunda humilitat, ascetisme personal, conversió contínua... sense defugir el compromís concret i l’actitud profètica enfront dels problemes i de les decisions de cada país (ella, nord-americana, es mostrà molt crítica enfront d’algunes decisions molt conegudes del seu mateix govern). Les Vespres d’avui foren presidides per monsenyor John Flack, anglicà, representant de l’arquebisbe de Canterbury a la Santa Seu; les férem en anglès i segons la litúrgia anglicana. Havent sopat tinguérem un concert a l’església mateix, amb la simpàtica particularitat que els concertistes foren: l’abat Notker, el Primat, amb la

flauta travessera que s’enduu sempre en tots els viatges que ha de fer, la germana Celina Galynite, benedictina lituana i consiliària dels oblats del seu país, que era la qui sempre acompanya els cants amb l’orgue per bé que en el concert tocà el violí, i dos organistes: una oblata de Bulgària i un jove nissim abat polonès. En solo, duo o trio ens oferiren un bon programa de música clàssica (de Bach a Hindemith).

Dijous dia 22. Com cada dia, havent esmorzat –el menjador era parat durant molta estona i cadascú hi anava quan volia– cantàvem les Laudes, avui en francès; les presidí un monjo del Senegal, el germà Louis Marie Tressol. La ponència del matí fou dividida en dues conferències: primer ens parlà la germana Iona Misquitta, benedictina de l’Índia i, en aquest país, responsable del D.I.M. (Diàleg Interreligiós Monàstic); el títol de la conferència era precisament “La Missió: el diàleg interreligiós”. Fou una exposició molt interessant de les actituds que ella creu que ha de tenir una Església que camina amb d’altres religions, entre les quals el cristianisme és minoritari i, almenys a l’Àsia, ho continuarà essent. Diàleg, respecte, inserció profunda... foren conceptes molt subratllats i expressats amb una convicció i una senzillesa corprenedores. A continuació prengué la paraula el Dr. Kamran Ahmad, musulmà del Paquistàn: “Diàleg cristià-musulmà, una necessitat d’avui” era el títol de la conferència, més aviat breu, que podeu llegir en aquestes mateixes pàgines. El Dr. Kamran, especialista en el Sufisme, començà donant gràcies d’haver-lo acollit en aquest Congrés i d’haver-li proposat de parlar-nos; de seguida manifestà el goig que havia sentit mentre escoltava la conferència

anterior, que qualificà d'atrevida. Tot seguit comprovàrem, primer en les seves paraules i sobretot a la tarda en el col·loqui, que també ell era atrevit i alhora humil en parlar en els nostres temps de la religió musulmana, del diàleg interreligiós que hi ha d'haver i del respecte i de les actituds fraternes i humanitàries que cal que tinguem tots els creients. No passà per alt ni als qui hi havia a la mesa presidencial ni a tota l'assemblea el fet que seguessin l'un al costat de l'altra, un musulmà i una cristiana, els quals –a més de ser home i dona, amb tot el que això comporta per a algunes cultures religioses– eren l'un del Paquistàn i l'altra de l'Índia, dos països fronterers però cruament enfrontats d'ençà de temps; un càlid aplaudiment esclatà a la sala al final de les seves exposicions. L'Eucaristia d'aquest dijous, en francès, fou presidida pel cardenal Crescenzo Sepe, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels pobles. En aquesta ocasió foren una colla d'oblats i oblates de països africans els qui tot cantant i ballant travessaren l'església i s'acostaren a l'altar a presentar les ofrenes. Quins cants i quins ritmes! Un monjo africà em comentava després que a ells els sobta igualment el to seriós i hieràtic de les nostres celebracions. La ponència de la tarda, la darrera del Congrés, la pronuncià el monjo brasiler Marcelo de Barros Souza, prior de d'un petit monestir i molt conegut per la seva vinculació a la teologia de l'alliberament i, més endavant, a la teologia de la terra, que intenta entrar en diàleg amb les religions afroamericanes tan arrelades i abundants en el seu país. Portava per títol "Justícia, pau, salvaguarda de la creació i oblació monàstica". Fou una dissertació, en bona part anant més enllà del que portava

escrit, que resultà fins un xic provocadora –sanament provocadora, segons el meu parer, tal com ja havia passat una mica amb les conferències del matí–, provinent d'una persona clarament compromesa en un terreny ideològic fronterer i probablement incòmoda a causa de l'estil d'ell i de la seva petita comunitat. El col·loqui posterior fou realment viu i amb intervencions molt contrastades. Les Vespres d'avui consistiren en una litúrgia ortodoxa, en rus, presidida per l'arxidiaca Vsevolod Borzakovsky del Patriarcat de Moscou. Així com ahir, estranyament, la litúrgia anglicana fou celebrada sense cantar ni una sola paraula, avui, en canvi, no hi ha hagut ni un sol mot sense que fos entonat o cantat, amb aquelles melodies i polifonies tan belles de la litúrgia ortodoxa, que l'arxidiaca i un noi i una noia russos anaven cantant meravellosament.

Divendres dia 23. El Congrés acabaria el diumenge a la tarda però avui, al llarg del matí, estaven programats ja els actes de cloenda pel que fa a les sessions de reflexió. Després de les Laudes, avui en alemany i presidides pel pare Basilius Ullmann, cistercenc a Alemanya, tingué lloc a la sala d'actes la presentació de la síntesi dels treballs de cada grup i d'algunes propostes de futur, per bé que totes eren de caire molt general, en la línia del que ja s'havia anat dient a cada conferència. Precisament l'abat Primat, que clogué aquesta sessió, després d'agrair el treball d'aquests dies i de subratllar el goig que sentia en veure que al costat d'una certa minva de les vocacions monàstiques, a Europa sobretot, s'esdevenia un augment notable dels oblats, volgué posar l'accent en el fet que el monaquisme, a diferència d'altres ordes i moviments religiosos o eclesials

que disposen de molts mitjans i que elaboren plans i estratègies a nivell mundial, es caracteritza no per ser una mena de gran ONG sinó per ser uns nuclis molt autònoms, sovint petits, que per mitjà de la pregària, de la vida fraterna i del testimoni senzill van irradiant els valors de l'evangeli sense gaires esclats. I així havia de ser també entre els oblats per més que anessin creixent en nombre, sempre vinculats a un monestir concret. Defugia, doncs, l'abat Notker –i ens estimulava a fer semblantment– la temptació que alguns havien manifestat de voler fer dels oblats un gran moviment amb projecció internacional i ben estructurat. Convidà, això sí, a establir contactes, sempre enriquidors, potser per regions geogràficament properes. I no cregué pas oportú d'establir un ritme anual o biennal per a congressos com aquest sinó que, a semblança del que fan els abats d'arreu del món, proposà com a suficient un nou Congrés d'aquí a quatre anys, probablement també a Roma –per la seva significació eclesial i per la proximitat als llocs sants benedictins– i, potser, a les noves instal·lacions que està previst de fer a l'edifici de Sant Anselm, seu romana de la Confederació benedictina. L'abat Primat mateix ens presidí avui l'Eucaristia, en alemany, en la qual tinguérem la sorpresa i el goig d'acompanyar un jove maltès en la seva oblació. Avui ja no hi havia cap altre acte programat; era l'única ocasió per poder fer lliurement una brevíssima visita a Roma.

En disposar únicament d'unes poques hores, i lluny com estàvem del nucli de la ciutat, nosaltres tres decidírem d'assegurar una visita a Sant Pere. Ens posàrem en contacte amb el pare Manel Nin, monjo montserratí ara rector del

Col·legi Grec a Roma, el qual molt amablement estigué amb nosaltres fins a la nit; sempre va bé d'anar acompanyat d'un bon guia que coneix tots els topants. Ens trobarem a la plaça de Sant Pere i, malgrat la llarga cua que hi havia per a entrar a la basílica, hi accedirem prou de pressa. Ens hi passejarem una bona estona i ens aturarem especialment davant la tomba de Joan XXIII i, al nivell inferior, a les de Pau VI i de Joan Pau II. Venerarem també, és clar, la tomba de sant Pere. En sortir, i tot passejant, ens arribarem al Trastevere per visitar la basílica de Santa Maria amb els seus meravellosos mosaics. Sempre caminant ens dirigirem després cap al barri jueu i a la Piazza dei Fiori, prop de la qual soparem a la terrassa d'un restaurant. I així s'acabava aquesta breu visita.

L'endemà, **dissabte dia 24**, estava programat un viatge a Montecassino, on sant Benet fundà el primer gran monestir i on deuria redactar almenys la major part de la seva Regla. Lloc venerable, doncs, juntament amb Subiaco, per a tota la família benedictina. El trajecte és un xic llarg, poc més de dues hores; cada grup va fer les Laudes, en llatí, dins dels autocars, set en total. De lluny estant ja es veu, ben encimbellat, l'enorme monestir, totalment reconstruït després de l'enorme destrucció que sofrí en la segona guerra mundial. Hi resideix actualment una comunitat d'una vintena escassa de monjos. L'abat del lloc, el pare Bernardo d'Onorio, ens hi presidí l'Eucaristia. Després els tres-cents congressistes dinàrem, a base de pícnic, al menjador del monestir, d'enormes proporcions. A la tarda, per grups lingüístics i amb diverses guies, férem una

• El jove maltès firma la cèdula d'oblació.

visita detallada a tot el recinte i al museu. Posarem punt final a aquesta jornada a Montecassino amb la pregària solemne de Vespres, que presidí l'abat mateix. Novament al Salesianum, i havent sopat, hi hagueren uns parlaments de cloenda o, més ben dit, de comiat, per part de la senyora Fiorillo, que ja ens havia donat la benvinguda com a coordinadora dels oblats a Itàlia, i finalment del pare abat Primat Notker Wolf.

I així arribem al darrer dia del Congrés, el **diumenge dia 25**. Teniem programada l'assistència a l'audiència pública del sant pare, el darrer diumenge a Castelgandolfo. Abans, al Salesianum mateix, férem la pregària de Laudes, avui en castellà i presidida pel pare Hugo Cavalcante, brasiler. I poc després celebrarem l'Eucaristia, en italià, que ens presidí el consiliari nacional dels oblats italians, el pare Lorenzo Sena, prior d'un monestir de la Congregació silvestrina (podeu llegir-ne l'homília en aquest mateix Acull). Castelgandolfo és un petit poblet no gaire lluny de Roma on el papa sol passar bona part de la temporada estiuenca. Assistírem, doncs, juntament amb molt d'altres grups bàsicament europeus, al rés de l'Angelus. Abans Benet XVI

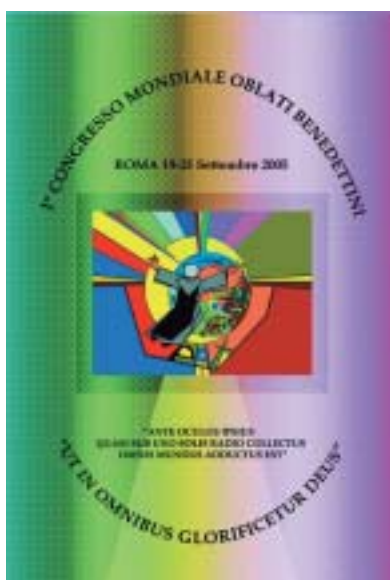
féu una breu al·locució, com una petita catequesi, sobre Maria en tant que oient permanent de la Paraula; després de l'Angelus anà enumerant els diversos grups presents, i alguns que s'hi unien des de la plaça del Vaticà, i dirigí algunes paraules especials a algun dels grups més nombrosos, com ara el dels oblats que havíem fet el Congrés a Roma. Fou una breu estona, viscuda amb signes de més sobrietat o de més eufòria segons les diverses sensibilitats, però que tingué un sentit de comunió amb el bisbe de Roma, successor de Pere, i per tant d'ecclesialitat, ben notable. Retornats a Roma dinàrem al Salesianum i de seguida o a mitja tarda, mantenint sempre la bona organització de tota la setmana, tothom fou traslladat als diversos aeroports o estacions des d'on havia d'emprendre el viatge de retorn. Nosaltres arribàvem a Barcelona entorn de les onze de la nit, contents i agraïts d'haver viscut aquesta experiència de fraternitat benedictina, d'universalitat i de comunió amb tants i tants d'oblats. Deixo per a una altra ocasió posar per escrit algunes impressions i reflexions més generals sobre tot el que hi hem viscut. ✂

SALUTACIONS DE BENVINGUDA I DE COMIAT

PER ANGELA MARIA FIORILLO*

Benvolguts, en nom de tots els oblats italians i de la direcció nacional us dono la benvinguda a Roma en ocasió del primer congrés mundial de la gran família dels oblats benedictins. Com a coordinadora del grup italià tinc el plaer de saludar i de donar molt particularment les gràcies als relators que al llarg d'aquests dies ens ajudaran a reflexionar sobre el tema de la Comunió, de la Contemplació i de la Missió, a la comissió organitzadora, que amb la seva magnífica feina ha fet possible la realització d'un esdeveniment tan important i al mateix temps tan complex, a l'Abat Primat, que contínuament ha estimulat i sostingut el congrés, i, finalment, dono les gràcies a tots els oblats dels 1203 monestirs benedictins escampats arreu del món, que s'han unit entorn d'aquesta iniciativa i que amb la pregària i amb gestos concrets de solidaritat han permès que arribi a bon fi.

Als aquí presents renovo la benvinguda, desitjo un bon treball i una bona estada a Roma; a tots els oblats que no han pogut ser amb nosaltres vull fer arribar la nostra salutació plena d'afecte; els sentim a prop en la pregària i en la reflexió d'aquests dies. A la carpeta trobareu les dades relatives al cens que ha estat elaborat dels diferents monestirs i de l'existència d'oblats en cada un d'ells. Us dic només que sobre 1203 monestirs censats ha estat registrada la presència d'aproximadament 25000 oblats.

Voldria saludar totes les delegacions presents:

Bèlgica, Bulgària, Croàcia, França, Alemanya, Irlanda, Itàlia, Lituània, Luxemburg, Holanda, Polònia, Hongria, República Txeca, Portugal, Espanya, Suïssa, Regne Unit, Brasil, Canadà, Xile, Estats Units, Trinitat i Tobago, Filipines, Corea, Índia, Senegal, Benín, Nigèria, Ghana, Tanzània, Togo, Austràlia, Japó, Sud-àfrica, Taiwan, Malta...

Una gran família que es reuneix per primera vegada, que prové de diverses parts del món, amb llengües i cultures diferents, amb diferents expressions del carisma benedictí, però testimoni unitari del valor i de la modernitat del missatge del nostre pare sant Benet. Modernitat que troba un valor encara més significatiu si pensem de quina manera la societat contemporània expressa les seves

necessitats més urgents.

Què hi ha al nostre entorn? Què expressen les nostres realitats? Quines necessitats? Quins valors? Guerres, lluites fratricides, homicidis, violència de qualsevol gènere, sense cap fre o respecte per la persona humana com a tal. Les cròniques diàries que ens arriben de tot el món estan impregnades de tant sofriment de l'esperit humà! Una lectura superficial d'aquest fenomen ens podria portar a un sentiment de desànim i de pessimisme en el qual intenta trobar espai el missatge cristià.

Doncs, no. Precisament quan tot sembla perdut, quan el mal ho inunda tot i l'home sembla sucumbir, quan no sobresurt amb força el crit d'ajuda al Senyor sinó que la blasfèmia i l'ofensa són el que és més quotidià... llavors, justament aquí, precisament en aquest moment, comença la recerca de Déu. L'exemple i l'ensenyament els prenem precisament de sant Benet, que en una època de crisi va ser promotor de noves maneres de recerca de Déu, capaces de construir una nova civilització.

El temps que vivim ens obliga certament a grans responsabilitats, com a cristians i com a oblats, conceptes que coincideixen perquè aquest darrer és la continuació del primer. Responsabilitats que afecten no només el nostre àmbit personal, el nostre compromís quotidià, el nostre camí cap a la santedat, és a dir l'oferiment a Déu, sinó també i sobretot la nostra missió al

món. Així, doncs, cal reflexionar sobre quines poden ser les modalitats possibles d'oferir-nos als altres.

La figura de l'oblat vinculat al monestir, que emprèn un camí de recerca espiritual, que comparteix amb els monjos aspectes i temps de la vida monàstica, que encén la seva flama a la flama comuna, que es converteix en el seu guardià gelós i privilegiat... actualment està superada o, més ben dit, no és sinó un aspecte de la tasca que ens espera en la vida quotidiana en la qual som cridats a portar el nostre testimoni.

Precisament el temps que vivim ens indica un nou camí, el camí que segueix els senders del món, que avança enmig dels altres, que penetra als cors i als sentiments de persones ben diferents, que s'obre al diàleg interreligiós, que parla noves llengües, que arriba fins al més allunyat dels nostres germans, bo i superant obstacles, dificultats, prejudicis, i obrint-se al diàleg i a la comunió.

Els moments de la vida quotidiana, en els quals l'oblat dóna testimoni de la seva oblació amb les obres i amb les paraules, es converteixen així en ocasions per a una nova evangelització. També nosaltres, els oblats, som cridats a això: evangelitzar i evangelitzar-nos, continuament, sense repòs, sense donar mai res per descomptat, disposats sempre a tornar a començar, però sense obstinació, amb la serenitat del qui té una bona esquena, sostinguda per la Regla viscuda, amb la convicció dels fills que se senten forts perquè pertanyen a una gran família, els principis i els valors sòlids de la qual reconeixen i comparteixen.

L'oblat i els laics, avui més que mai, poden contribuir molt al monaquisme i a la cristiandat en general. En la família, al lloc de treball, als indrets públics, en qualsevol moment del dia l'oblat està en contacte amb els altres, pot donar respostes concretes i immediates a les

necessitats expressades, pot comprendre i fer-se seves més fàcilment les necessitats i les urgències perquè es troba allà..., amb els ulls i les orelles obertes, disposat a escoltar i a veure amb els sentits del cor. Sense prejudicis o estereotips davant d'identitats diferents de les nostres.

L'ocasió que ens ha portat a Roma ha estat aquest congrés, que podem considerar de veritat l'inici d'un canvi important per a tot el món benedictí. Si ens limitàvem a escoltar les conferències, els treballs de grup i tot el que preveu el programa d'aquests dies, això seria molt poc, sense que amb això vulgui disminuir de cap manera tots els qui hi intervindran. L'objectiu més important d'aquestes jornades és el diàleg entre tots nosaltres, la reflexió que desembocarà en la identitat i en la missió de l'oblat al món. Ens coneixerem en els nostres diferents aspectes, ens acceptarem i serem amics... i ja que serem amics no voldrem perdre'ns de vista.

Com a auspici d'una continuïtat d'aquestes jornades es podria pensar en una coordinació més àmplia dels oblats, que s'ocupés d'organitzar els contactes amb els enllaços de les diverses nacions, que promogui intercanvis entre monestirs de diverses parts del món, que doni vida als encontres d'aquest tipus, en un esperit de comunió i de fraternitat entre els pobles.

Amb aquest mateix esperit ens confiem a la Paraula, i amb aquest mateix esperit us renovo a tots vosaltres la benvinguda de part de tots els oblats italians i del món.

Bona tarda, bona tarda a tothom, no sembla que sigui veritat... però el nostre treball està arribant a terme. El primer congrés mundial dels oblats benedictins ha donat els seus fruits: amistat, intercanvi d'opinions, diàleg i pregària han caracteritzat aquestes jornades de Roma. Efectivament hem acon-

seguit transformar allò que al principi eren delegacions, representants... amb Àngela, Joan, Thina, Michel, Giovanna, Luigi... Com en totes les primeres vegades, també en aquest cas podíem haver-ho fet millor, però ho confiem tot al pròxim congrés.

En aquest moment he de donar les gràcies una altra vegada a tots els qui s'han lliurat completament perquè tot això es realitzés, amb humilitat i amb sacrifici, posant el seu servei en benefici de qui ha vingut de lluny per viure aquesta experiència. I és únicament gràcies a aquest esperit de servei que ha pogut fer-se el congrés.

En els treballs de grup, tant dels oblats com dels coordinadors nacionals, ha destacat una dada: tots han concedit el primer lloc a la litúrgia i al sentit de pregària que ens ha unit en aquests dies, bo i superant la dificultat de les diverses llengües i de les petites diferències culturals. Les tradicions, els cants, els costums de les diverses ètnies, la pregària comuna, el cant gregorià, l'esperit benedictí, han permès que es realitzés allò que en la vida de sant Benet es defineix "el món en un raig de sol".

Em comprometo del tot a aconseguir mantenir els contactes amb els coordinadors nacionals, amb qui és important mantenir obert el diàleg sobre els temes més urgents referents a l'entitat i a la identitat de l'oblat, la seva relació amb el monestir, la seva missió en el món. El patrimoni cultural i humà construït aquests dies no ha de perdre's de cap manera; sobre aquest patrimoni cal afermar el nostre testimoni i la nostra missió en el món.

Us prego que porteu als vostres grups, al vostre monestir i a les vostres famílies la salutació més cordial dels oblats italians, i a vosaltres... fins aviat.

A reveure, una abraçada.

(*) La professora Fiorillo, oblata del monestir de Sant'Antonio Abate, Eboli (Salerno), és la coordinadora dels oblats italians.

I QU... ÉS LA VIDA ETERNA?*

PEL PARE JORDI CASTANYER

• El dia 20 el pare Jordi llegí l'evangeli.

Germans, germanes:

El text que ens ha estat proclamat pertany a un dels fragments de més contingut evangèlic i teològic que tenim a tota la sagrada Escriptura: el capítol 17 de l'evangeli segons sant Joan. Es tracta d'un moment d'intimitat de Jesús amb els apòstols, els seus escollits;

un moment de comiat. En certa manera és el testament de Jesús als seus, a l'Església, al món. A nosaltres, doncs. Un testament comunicat en forma de pregària al Pare: Jesús va alçar els ulls al cel i digué: Pare, ha arribat l'hora. Glorifica el teu Fill, perquè el teu Fill et gloriï, ja que li has concedit poder sobre tot home, perquè doni vida

eterna a tots els qui li has confiat (Jn 17,1-2).

I què és la vida eterna, a la qual som cridats i que, en certa manera, ja posseïm? Ho acabem d'escoltar a l'inici del fragment que n'hem llegit avui: la vida eterna és que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has

enviat, Jesucrist. La vida eterna, doncs, consisteix a conèixer Déu. Aturem-nos-hi breument; en primer lloc: què vol dir “conèixer”?; i en segon lloc: qui és aquest Déu que vol ser conegut perquè tinguem vida eterna?

Conèixer Déu: aquesta crida adreçada al cor de l'home ja d'encà dels orígens no l'expressa la Bíblia en un context de ciència sinó en un context de vida. Conèixer, ja en l'antiguitat per al semita però també en certa manera actualment, desborda el saber humà i expressa una relació existencial: conèixer alguna cosa és fer-ne i tenir-ne experiència concreta: el sofriment, la pau i la guerra, el bé i el mal. Conèixer algú és entrar-hi en relació personal, profunda, fins al punt que el mot “conèixer” expressa la solidaritat familiar i fins i tot les relacions conjugals. No podem parlar, doncs, de conèixer Déu si únicament ens referim a un coneixement teòric, que no va més enllà de la nostra ment, a alguna cosa ben apresada però no pas viscuda; solament podem dir que coneixem Déu –o, més ben dit, que persistim en el desig de conèixer-lo– si en fem, si en tenim, experiència, si ens hi relacionem íntimament, si el toquem i ens deixem tocar per Ell. És possible, això, per a la nostra condició humana? De cap manera, si no és amb l'ajut de Déu mateix, perquè és Ell i ningú més qui ens ha format i ens ha teixit des del si de la mare; per això podem dir amb el salmista: Senyor, has penetrat els

meus secrets i em coneixes (Sl 139,1). Conèixer és deixar-se conèixer; penetrar és deixar-se penetrar; de la mateixa manera que la recerca de Déu comporta sempre deixar-se cercar i trobar per Ell. Llegim en el pròleg de la Regla de sant Benet: ...abans que m'invoqueu us diré: “Aquí em teniu”. Quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita? Mireu com el Senyor, en la seva bondat, ens mostra el camí de la vida. (18-20).

I quin és aquest Déu que ens coneix més que no ens coneixem nosaltres mateixos i que desitja ser conegut per nosaltres? Com se'ns mostra? On podem trobar-lo? Podem trobar-lo, certament, en tot allò que ha creat, en tota la naturalesa i molt especialment en la persona humana, home i dona fets a la seva imatge, en els quals ha posat el seu segell, la seva marca. Però es en Jesucrist en qui trobem totalment, realment, el rostre, l'ésser de Déu. En el seu amor immens el Pare ha enviat el seu Fill al món perquè en conèixer-lo a Ell, en reconèixer-lo, coneguem igualment el Pare. Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare... (Jn 14,9). I quin rostre, quin Déu ens mostra Jesús, el qual és Déu fet paraula, l'Emmanuel (“Déu-amb-nosaltres”)? De cap manera un Déu llunyà, distant, un Déu sever, fiscal sense entranyes; aquest no és el Déu cristià o, diguem-ho més breument, aquest no és Déu. Jesús

ens revela Déu servidor, acollidor dels més petits, defensor del condemnat, sever davant de l'hipòcrita i del legalista però dialogant i comprensiu envers els pagans, els allunyats, i proper als pecadors; en Jesús coneixem Déu que s'agenolla davant nostre per a rentar-nos els peus, i que enlairat a la creu ens mostra la victòria de l'amor.

Si ens anomenem cristians, seguidors de Crist, fonamentats en ell, no podem sinó seguir els seus passos, les seves petjades, viure d'acord amb les seves actituds i amb els seus sentiments; és l'única manera d'experimentar, de conèixer, la joia de Crist, aquella seva joia que vol que sigui també la nostra i que sigui ben completa (Jn 15,11). Ens en són testimonis, avui, els màrtirs que recordem, i tants i tants altres testimonis de la nostra història actual.

La vida eterna és que et coneiguin a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist. Que sigui sant Benet, un testimoni venerable, qui conclogui aquestes paraules: ..hi ha un zel bo que allunya dels vicis i porta a Déu i a la vida eterna. Que practiquin, doncs, els monjos aquest zel amb un amor ferventíssim (...) i que no anteposin res absolutament al Crist, el qual ens dugui tots plegats a la vida eterna. (72,2-3,11-12). ✠

(*) *Versió catalana de l'homília escrita en castellà i preparada per a l'Eucaristia del 20 de setembre, dins del Congrés mundial d'oblats a Roma, però que finalment no hi fou pronunciada. Aquest dia s'esqueia la festa dels màrtirs coreans del s. XIX. El text evangèlic fou Jn 17,3-8.13.17.24-26.*

DIÀLEG CRISTIÀ MUSULMÀ: UNA NECESSITAT D'AVUI

PEL DR. KAMRAN AHMAD*

La intenció d'aquesta conferència és subratllar alguns aspectes de la interacció religiosa especialment en relació amb la interacció entre les comunitats cristianes i les musulmanes en l'ambient socio-polític d'avui. Per a la major part del món no musulmà, especialment per als països predominantment cristians, els musulmans representen avui la cara fosca del món. Pensar en els musulmans ens porta a la memòria una de les imatges dominants en els mitjans de comunicació actuals que els representen com homes temibles amb barbes llargues, portant pistoles, disparant salvatgement sobre qualsevol cosa. Abans de començar o d'augmentar la interacció amb aquesta gent estranya i perillosa és important ser clar en

alguns fets i en algunes dinàmiques bàsiques.

En psicologia parlem de la profunda necessitat que té la persona de donar forma al costat fosc, de crear l'"altre" fora d'un mateix. És aquesta imatge o aquesta persona, en la qual ens podem projectar, que encarna aspectes de l'ésser que es troben grotescos i fins i tot repulsius. Això sovint arriba a ser la cara de l'enemic. Crear un enemic, "els nois dolents", és normalment una necessitat per a l'individu i també per als grups. Aquesta encarnació d'una cosa dolenta, pecaminosa i malvada, pren una forma molt concreta també en la majoria de les religions. Aquesta necessitat també es torna molt crucial en les polítiques d'intel·ligència militar. Després de la caiguda de la Unió

Soviètica, molta gent no familiaritzada amb aquests conceptes es preguntava qui podria representar a partir d'aleshores aquest costat fosc al món. Xina va ser un dels candidats; i el món musulmà, l'altre. Sembla ser que per ara la Xina ha quedat fora de la competició. Els grups fanàtics del món musulmà, no hi fa res que en aquell moment fossin reduïts, van proporcionar una perfecta encarnació per a l'enemic, i així aquests grups es van convertir en la cara de l'Islam per al món occidental. Satisfan una necessitat profunda en les intel·ligències politicomilitars d'Occident.

La típica imatge d'un musulmà que sembla malvat i perillós es reforça a través dels mitjans de comunicació. Aquests mitjans, en un món comercial i competitiu, no es poden permetre mostrar les cares avorrides de la gran majoria del món musulmà. Els fanàtics, encara que siguin una petita minoria, presenten imatges molt més excitants i sensacionalistes. Aquestes imatges són les que els mitjans volen.

Això no vol pas dir que els mitjans de comunicació occidental hagin creat aquests grups fanàtics. Aquests grups han existit en les societats musulmanes des de fa molt temps, potser una mica més ben organitzats que els grups fanà-

tics que es poden trobar en gairebé qualsevol altra societat al món. L'única excepció era potser Afganistan, on inicialment amb l'ajuda dels Estats Units, amb la intenció d'expulsar els malvats comunistes de la Unió Soviètica, hi havia un gran nombre de musulmans entrenats en la lluita militar, gràcies a l'ajuda financera d'Occident. A Pakistan, d'on jo vinc, els grups fonamentalistes mai no van tenir poder polític significatiu. Quan el partit hindú d'extrema dreta BJP va formar un govern a l'Índia, la gent va pensar que hi hauria una reacció d'ajuda cap als partits religiosos a Pakistan, però no va ocórrer. Ara, tanmateix, tenim partits religiosos en el poder a dues de les quatre províncies del país, gràcies sobretot a la gran guerra del terror. Els que subvencionen la guerra del terror gairebé treballen com si fossin agents de reclutament per als grups fanàtics als països musulmans. Ells representen les dues cares de la mateixa moneda que se sostenen recíprocament; l'un alimenta l'altre. En perfecta harmonia es necessiten l'un a l'altre per a justificar la pròpia existència i per a créixer. El nombre dels qui recolzen els grups fanàtics musulmans sembla créixer en la majoria dels països musulmans, no perquè a la gent li agradi el que defensen sinó perquè han estat escollits com els enemics de l'enemic, és a dir, els Estats Units i els seus aliats. Els musulmans estan sovint ressentits amb els Estats Units, majoritàriament per les seves polítiques estrangeres, i els grups fanàtics, els escollits com els enemics, "els altres", d'EE.UU., usen això per guanyar-se el suport de la gent.

En aquesta situació, en la qual els extrems creixen, hi ha encara els musulmans moderats, que continuen essent una gran majoria i que són els qui més sofreixen per tot plegat. Són els qui se senten constantment sota un possible atac, no perquè siguin fanàtics sinó perquè són musulmans. Se senten així perquè en els mitjans de comunicació sempre és esmentada de forma expressa la religió d'un criminal quan aquest criminal està involucrat en un acte de violència, si és musulmà. I se senten així perquè les autoritats els veuen sempre amb sospita simplement perquè són musulmans. Potser ara ha millorat la situació, però és ben conegut que els afroamericans solien parlar de la sensació que tenien de sentir sempre la necessitat de provar a cada policia que ells no eren criminals, fins i tot si, per exemple, vivien en un barri ric o conduïen un cotxe esportiu, i molt especialment si conduïen un cotxe esportiu en un barri ric. En psicologia reconeixem que si ens dirigim sempre a una persona sota un determinat aspecte, és aquest aspecte el que comença a desenvolupar-se més i més; si la societat persisteix a veure cada musulmà com un terrorista violent, això mateix ajuda que neixi el terrorista. Jo mateix sé que cada vegada que intento entrar als Estats Units sóc apartat per a un interrogatori especial, i després romanc algunes hores sentint-me com un terrorista i he de recordar-me a mi mateix que jo sóc un activista pacifista i que no estimo l'odi que neix al meu cor com a reacció a aquest tracte. Però també he conegut molts adolescents musulmans que al cap d'un temps de ser tractats com terroristes comencen

a respondre "bé, ja us ho demostraré". És molt important no ajudar els musulmans moderats a anar cap al costat fanàtic posant-los tots al mateix calaix a causa de la seva religió. Ja en sofreixen prou tement que els seus fills i filles adolescents acabin incorporant-se als grups extremistes i reaccionaris.

És amb aquests musulmans moderats, especialment als països predominantment cristians, amb qui els cristians més necessiten posar-se en contacte i relacionar-se. Tanmateix, això ha de fer-se amb sensibilitat. La sensibilitat ha de ser present en qualsevol relació entre grups religiosos però, en aquests temps, amb la població musulmana és especialment necessària ja que estan essent criticats i etiquetats des de totes bandes. Això crea una sensació d'inseguretat i d'hipersensibilitat que els porta a relacionar-se únicament entre els de la seva pròpia espècie i allunyar-se dels estrangers. Hem de tenir molt present el que li passa a un individu o a una comunitat quan és atacada des de qualsevol costat.

Hi ha un altre tipus d'autoreflexió que pot ser útil de cara a facilitar la relació amb els musulmans en aquest temps d'hipersensibilitat. En general, quan parlo a un grup religiós pel que fa a algun altre, tinc la clara sensació que hi ha interès sobre l'altra religió, sobre l'altre grup religiós. Però la necessitat que hi ha no és tant la d'entendre l'altre sinó la d'explorar les zones de l'altre que semblen més febles. Així, per exemple, els musulmans començaran per posar en dubte el concepte de Trinitat, i els cristians començaran pregun-

tant sobre el lloc de la dona a l'Islam i per què alguns d'ells porten una gorra tan estranya al cap. El propòsit subjacent, potser inconscientment, darrere d'aquestes preguntes no és connectar millor amb l'altre sinó trobar defectes en ells i en la seva fe, malgrat que hi hagi milions de persones que diuen que això té sentit per a ells i potser precisament perquè hi ha milions de persones que diuen que això té sentit per a ells. Hi ha una necessitat de mantenir-nos en l'afirmació que la nostra fe és la millor. Moltes religions, especialment les abrahàmiques, tenen la necessitat de sentir no únicament que són verdares sinó sobretot que són la millor, l'única que és veritat, més gran i millor que les altres. A partir d'aquesta necessitat no fem sinó fixar-nos en el que creiem que són els problemes de l'altre. Però si aconseguim posar una mica a part aquesta necessitat d'afirmar-nos, trobarem les enormes similituds i la base comuna i àmplia entre l'Islam i el Cristianisme. Quan explorem l'altra religió i ens relacionem amb gent que professa aquesta religió és molt important tenir clars els nostres motius, el per què.

Dic sovint a la gent que, en un primer moment, no es preocupi pels detalls sociològics i dogmàtics. És potser molt més important connectar en el nivell personal i humà. Quan de mica en mica les vides de les persones comencen a obrir-se, aleshores també es comença a comprendre que la religió d'aquestes persones té una lògica interna, comprensió que és molt difícil d'iniciar des de fora. Aquesta connexió personal, i la comprensió que es realitza a través

d'aquesta connexió, és el que s'estrà perdent en l'actualitat i que fa que estiguem en una situació molt crítica.

Arribats a aquest punt hem d'explicar alguns dels trets bàsics de l'Islam i del Sufisme, que és la cara mística de l'Islam. Un dels articles bàsics de la fe en l'Islam és la segona Kalima, que diu "sóc testimoni que no hi ha un altre Déu sinó Alà, que és un, indivisible, i sóc testimoni que Mohamed és el seu home i el seu profeta". Alà, un nom propi de Déu, té la seva arrel en al-illah, que vol dir "el Déu". Aquest és un nom de Déu que conté en el Seu Ésser tot el que és diví i sant. També és interessant l'èmfasi en Mohamed, que és un home-profeta de Déu. L'èmfasi en "home" té molt a veure amb l'absoluta diferència respecte a l'Ésser de Déu. Jesús, que en l'Alcorà és de fet molt més esmentat que Mohamed, hom creu que és un dels més grans profetes de Déu, però no que sigui el seu fill. Maria és la dona més sovint esmentada a l'Alcorà, que li dedica un dels seus capítols més llargs.

El credo del musulmà és que, mentre que el missatge de Déu va ser enviat a cada nació del món (de manera que altres religions són reconegudes com a provinents originalment del mateix Déu), amb el temps, tanmateix, aquest missatge va sofrir canvis i, en conseqüència, es va produir la necessitat d'enviar altres profetes. Quan l'Alcorà va ser revelat va ser escrit de la mateixa manera com va ser revelat, de manera que actualment existeix a tot el món musulmà exactament de la mateixa forma, cosa de la qual els musulmans s'e-

norgulleixen. Per exemple, a tot el món musulmà s'usa la mateixa forma de pregària. Això vol dir que quan milions de musulmans es reuneixen a la Meca, on es produeix el més gran pelegrinatge del món, són capaços d'estar junts, l'un al costat de l'altre, i de resar plegats amb un mateix llenguatge. El punt principal d'aquesta unitat és naturalment la persona de Déu, com ja he esmentat.

La cara mística de l'Islam, el Sufisme, està en relació amb l'experiència directa de ser testimonis de Déu i d'experimentar-lo en el propi interior. El vincle directe amb Déu sense mitjancers és comú a tot el pensament musulmà; no hi ha, doncs, una organització com l'església, en l'Islam. L'oració regular i quotidiana pot ser resada per una sola persona i no necessita una assemblea o una mesquita. És, per tant, difícil separar amb claredat l'aspecte místic de la religió. És encara més difícil des del moment que no hi ha vida monàstica en cap de les branques principals sufis, sigui on sigui del món. El Sufisme demana a la gent experimentar la divinitat bo i romanent enmig del remolí de la vida diària. Gran part del Sufisme està basat en la creença que des del moment en què Déu és a tot arreu això vol dir que hi tenim accés en nosaltres mateixos i no necessàriament en el cel. La idea no és estranya a d'altres tradicions místiques com Rumi, un dels més estimats poetes sufis del segle XIII, que deia: "vaig conèixer un monjo cristià caminant al meu camí; fem el mateix treball, li vaig dir; patim igualment". No tenint vida monàstica, les idees místiques bàsiques del Sufisme, en general, estan molt integrades

a la vida quotidiana dels musulmans. Hi ha tanmateix un corrent més formal, més nou, sobretot antimístic, que està adquirint cada dia més força, especialment en les realitats sociopolítiques d'avui.

És necessari reconèixer que òbviament no hi ha cap possibilitat d'eliminar l'Islam a través de la guerra del terror o de qualsevol altre procediment. El resultat d'intentar fer això no és sinó augmentar els nivells de frustració i d'inseguretat i, consegüentment, el fanatisme. Tampoc no hi ha cap possibilitat de convertir tots els musulmans al cristianisme o a altres fes. De fet, en aquests temps de sensibilitat accentuada, diria que és fins i tot innecessari fer cap intent de convertir-los. Encara que un es convertís, els altres 99 continuarien sentint-se enfadats i amargats. L'objectiu requereix que es comencin a crear vincles, no amb amenaces sinó amb respecte i amb igualtat, en l'esperit del pluralisme. Hem de ser conscients que el verdader esperit del pluralisme no pot arribar fàcilment als qui pertanyen a les fes abrahàmiques. Sovint parlo amb grups de musulmans que estan molt oberts al diàleg, i diuen que l'únic que intenten és entendre l'altra religió sense jutjar-la. Les ganes espontànies de jutjar de seguida estan encara, tanmateix, molt arrelades. Veure's recíprocament com a iguals vol dir no tenir el sentiment de posseir la veritat que és, en darrer terme, la cosa real. Aquest sentiment està tan arrelat al cor de les dues religions que no és fàcil suprimir-lo. Però el diàleg real no pot arribar a existir sense anul·lar aquestes actituds de superioritat, de "jo sóc més sant que tu". Aquesta ha de ser una condició

d'ambdues parts, però jo demano als cristians que en això facin el primer pas, ja que en la situació sociopolítica actual els cristians tenen menys raons per sentir-se insegurs i perquè continuen trepitjant un terreny més ferm. Cal que el punt de mira romangui sempre no en les diferències de detall sinó en les enormes igualtats, almenys per començar. Aquests trobaments

s'han de dur a terme molt humilment, amb els braços oberts i, cosa encara molt més important, amb els cors oberts! ☞

(*) *Musulmà, doctor en Religió i Filosofia a Califòrnia, especialitzat en Sufisme i tradicions espirituals de l'Orient; és també Mestre en Psicologia clínica, i com a tal ha ensenyat cinc anys a la universitat d'Islamabad. Fa dotze anys que treballa al Paquistà, d'on és fill, molt compromès en accions d'ajut humanitari i en activitats socials contra la violència i la intolerància.*

• Mesquita Hassan II. Casablanca

HOMILIA EN LA CELEBRACIË DE CLOENDA

PARE LORENZO SENA*

L'Eucaristia de cloenda d'un Congrés internacional, com aquest que hem viscut, ha de parlar al nostre cor d'una manera profunda i gràvida.

El tema del Congrés estava centrat en la comunió (Koinonia) i volia ser una síntesi de la vida cristiana a la llum de la Regla de sant Benet, per no dir a la llum del monaquisme tout court. Ja sabeu que un dels significats del terme “monjo” és: “u”, en el sentit d’“unificat”. Es desitjava tendir, com a ideal, cap a la unificació del cor; els monjos apreciaven molt el verset del salm 85,11: “Unifica el meu cor en el teu sant temor”; o (en la versió de la BCI): “Que el meu cor tot sencer veneri el teu nom”.

En la traducció grega d'Aquila aquest verset és traduït per “dóna'm un cor de monjo (monachichon)...”! El cor “de monjo” és el del creient que ho llegeix tot (a si mateix, als altres, la història), unificat en el sant temor de Déu. Ens adonem de tot el que comporta aquest concepte, que per desgràcia molts cristians no comprenen prou bé, si el substituïm per la por de Déu, que encara avui trobem en un tipus de prèdica que ha presentat un Déu justicier o “polícia”, que sempre t'està “observant” (en el sentit d'un control sever). Molt diferent és el sentit de la magnífica meditació del salm 138: “Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes... (en hebreu és jaà, que és el

coneixement amorós!); saps prou bé si camino o si reposo... M'estrenys a banda i banda, has posat damunt meu la teva mà”. És la cura amorosa que Déu té de nosaltres. El temor de Déu és tota la relació de l'home amb Déu, és tota l'experiència de fe. La fe té diversos graus, suposa un llarg camí que cal fer, que va de la consciència del tremendum de Déu (treure's les sandàlies i tapar-se la cara: Déu és Déu!), de la reverència i del més gran respecte, fins al fascinosum de Déu (Déu que ens atreu), anant pujant fins a la unió de l'amor. Vet aquí per què Benet fa del temor de Déu el primer graó (plataforma de base) de tot el camí de la humilitat per a aconseguir la perfecta caritat. Aquí rau veritablement l'inici de la saviesa (Pr 1,7; Sl 110,10).

La unificació del cor! De gran actualitat per a avui; ens adonem fins a quin punt és difícil fer síntesi en nosaltres mateixos i en les nostres coses; la nostra tendència és veure-ho tot com si es tractés de “compartiments estancs”: vida espiritual, família, comunitat, treball... Vet aquí, doncs, el tema de les ponències: anar a l'escola per aprendre la comunió, començant per la nostra família, per les nostres comunitats concretes, i anar-se eixamplant progressiva-

ment cap al lloc de treball, al món sencer, al mateix cosmos.

Tot això em sembla meravellósament resumit en el logotip del Congrés, que remet a la visió de Benet al terme de la seva vida: “omnis mundus velut sub uno solis radio collectus ante oculos eius adductus est” – li fou posat davant dels seus ulls tot el món, com recollit en un raig de sol”. Què vol dir? Gregori el Gran explica (i es tracta d'un dels fragments més admirables dels Diàlegs i una síntesi magnífica del camí espiritual): “Videnti Creatorem angusta est omnis creatura... - Per a l'ànima que veu el Creador, tota criatura és migrada. Perquè, per poc que arribi a veure de la llum del Creador, se li fa petit tot el que ha estat creat. En la claredat de la visió interior s'eixampla la capacitat de la ment; es dilata tant en Déu que queda superior al món. Fins l'ànima del vident s'aixeca sobre si mateixa. I quan a la llum de Déu és arravatada sobre si mateixa, s'eixampla interiorment. En mirar sota seu, comprèn des de dalt com és de petit allò que posada a baix no podia comprendre. ... El vident, emportat en Déu, pogué veure sense dificultat tot el que hi ha sota Déu” (Diàlegs II,35).

Es tracta de pujar la santa muntanya (“Senyor, qui podrà estar-se a casa teva? Qui podrà viure a la teva muntanya santa?”: és el salm 14 citat per sant Benet en el pròleg), i, en la contemplació de Déu (eucaristia, ofici diví, lectio divina, oració silenciosa), retrobar-ho tot en Déu: un mateix, els altres, la història, el

món, el cosmos. Quin gran ideal! Però qui se'n pot sortir?! El profeta ens conforta: “Us purificaré... us faré tornar a la vostra terra...”. Apliquem-nos les seves paraules: el Senyor ens dóna un cor nou. Si això era veritat per als hebreus en el retorn de l'exili, ho és molt més en la plenitud de significat (el sentit complet, “plenior”) del NT. Nosaltres hem rebut realment un cor nou. Perquè “Crist, la nostra Pasqua, ha estat immolat”.

I també per a nosaltres és vàlida la convocatòria de Jesús a la muntanya. Ell, el Ressuscitat, a qui va ser donat tot poder al cel i a la terra (el Pantocràtor de les grans basíliques) ens envia ara també a nosaltres a anunciar i a fer deixebles per tot el món. Ell continua citant els seus amics a la muntanya: heu-nos aquí. L'evangelista escriu “alguns, però, van dubtar”. És la lluita de la fe, és la dificultat del seguiment. No ens n'hem de sorprendre. Els apòstols havien assistit al més gran fracàs de la història, havien presenciat la derrota de la creu; era massa difícil creure realment en la resurrecció... Va caldre el foc i el poder de l'Esperit Sant per a dissipar qualsevol dubte i per a introduir-los a la plenitud del misteri de Crist mort i ressuscitat. Però la mateixa dificultat val per a nosaltres. Avui, com sempre al llarg de la història i ara potser més que mai, ens apareix tan evident el mal, sorgeixen davant dels nostres ulls

tantes misèries i fins la derrota de la creu...! Però Ell, el Ressuscitat, continua essent-hi present i, davant el nostre dubte i el nostre desànim, ens somriu i ens anima: “Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món”. Ell és present, aquí, ara, amb el poder del seu Esperit. Que tots hem rebut.

Benvolguts germans i germanes, monjos i monges, oblats i oblates, marxem d'aquesta muntanya simbòlica (encara que aquí som en una plana); anem-nos-en amb el cor nou anunciat pel profeta i realitzat en la Pasqua de Crist, anem-nos-en a proclamar l'amor de Déu en Crist Jesús, font de comunió amb tots i amb tot. Amén. ✨

(*) *Prior Silv., consiliari dels oblats d'Itàlia. Les lectures llegides foren Ez 36,24-28. 33-36 i Mt 28,16-20.*

NOTIFICACIONS

NAIXEMENT

Des d'aquí volem compartir el goig del nostre germà oblat Jordi Gubern i de la seva esposa Maria del Mar Pons pel naixement del seu segon fill, que es diu Pau.
Per molts anys!

ELS NOSTRES DIFUNTS

OBLATS

Ricard CARRERAS ROURE,
de Badalona

Ma. Carme ROCA RAVENTÓS,
de Barcelona

FAMILIARS

Montserrat VILASECA ARNÓ,
germana d'Isabel VILASECA

Jordi PLANAS VILELLA,
germà del pare Lluís PLANAS

Informació General: Ma. Dolors TRESSERRAS - Tel. mòbil 656 40 80 57
Faustina FONT - Tel. mòbil 653 34 35 62

Informació Tresoreria: Ramon BORRELL - Tel. mòbil 617 40 80 84

Informació ACULL: Jordi GUBERN - Tel. mòbil 686 21 04 95

NOTIFICACIONS

CALENDARI D'ACTIVITATS 2006

GENER

- 11** Inscripcions Trobada
21/22 TROBADA per compartir la vida i la fe

MARÇ

- 1** Inscripcions Domínica Laetare.
8/19/10 Eucaristia - Conferència
A LESTONNAC - 20h.
21 Eucaristia. Altar de Sant Benet – Catedral, 11h.
11 DOMÍNICA LAETARE

ABRIL

- 19** Inscripcions Excursió Primavera
Inscripcions Regla B. - Recés
29/30 REGLA B. - RECÉS

MAIG

- 21/22** EXCURSIÓ CONVIVÈNCIA
24 Inscripcions Trobada

JUNY

- 3/4** TROBADA per compartir la vida i la fe
15 Eucaristia - Conferència a LESTONNAC - 20h.
21 Inscripcions Regla B. - Recés

JULIOL

- 1/2** REGLA B. - RECÉS
13/20 VIATGE - CONVIVÈNCIA

AGOST

- 30** Inscripcions Trobada

SETEMBR

- 9/10** TROBADA per compartir la vida i la fe
27 Inscripcions Exercicis Espirituals

OCTUBR

- 11/15** EXERCICIS ESPIRITUALS
31 Inscripcions Regla B.- Recé

NOVEMBR

- 11/12** REGLA B. - RECÉS
29 Inscripcions Domínica Gaudete
30 Eucaristia - Conferència a LESTONNAC -20h

DESEMBR

- 17** DOMÍNICA GAUDET

QUE ES MOSTRI UNA GRAN SOL·LICITUD
EN L'ACOLLIMENT,
SOBRETOT DE POBRES I DE PELEGRINS,
PERQU... ÉS EN ELLS
QUE S'ACULL PARTICULARMENT EL CRIST.

(RB 53)

